

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

Demirel basın toplantısında:
«Türkiye'ye yeni bir Türkiye
ilâve edeceğiz» dedi.
— Bu da ilâvesi amca!..

**bu yıl
kaderinizi
İş Bankasına
bağlayın**

TÜRKİYE

BANKASI

*paranızın ...
istikbalinizin
emniyetidir*

60 APARTMAN DAİRESİ

54 ADET 100.000 LİRA

140 ADET 10.000 LİRA

320 ADET 5.000 LİRA

1200 ADET 1.000 LİRA

*ayrıca 22 300 ADET
PARA İKRAMIYELERİ*

1970 YILINDA:

**20
MİLYON**

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 7 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 4 Şubat 1970

Eller Ay'a, biz yaya.. Buyrun politikaya..

BİZİM memlekette en aşağı yetmiş yıldan beri çocuklar babalarından şu nasibati iştiler:
— Oğlum, sakın politikaya bulaşma!

Denemelere dayanan bir gerekçesi vardır bu öğüdün... Bizim toplumda politika netameli bir şeydi. Padişahlıktan demokrasiye kadar politika yollarında olmadık şeyler gelmişti insanlarımızın başına... Namık Kemal zindanlara düşmüştü bu yüzden.. 31 Mart'ta Lâzkiye mebusu bir kurşuna kurban gitmişti.. Mithat Paşa'nın eceli politika yüzündendi.. İttihat ve Terakki'nin fedaileri az mı adam temizlemişlerdi.. hapisler, sürgünler, tevkifler, siyasi hayatımızın tablosunda acı renkleriyle ağır basıyordu.. istiklâl mahkemeleri.. yüzölçümlüklerin anıları.. Yassıada mahkemeleri.. Demokratların maceraları.. çoğumuzun kulağına küpe olduğundan, kimse çocuğunu politikacı olsun diye yetiştirmez:

— Sakın ha, politikaya bulaşma! diye daha küçük yaştan kulağını bukerdi.

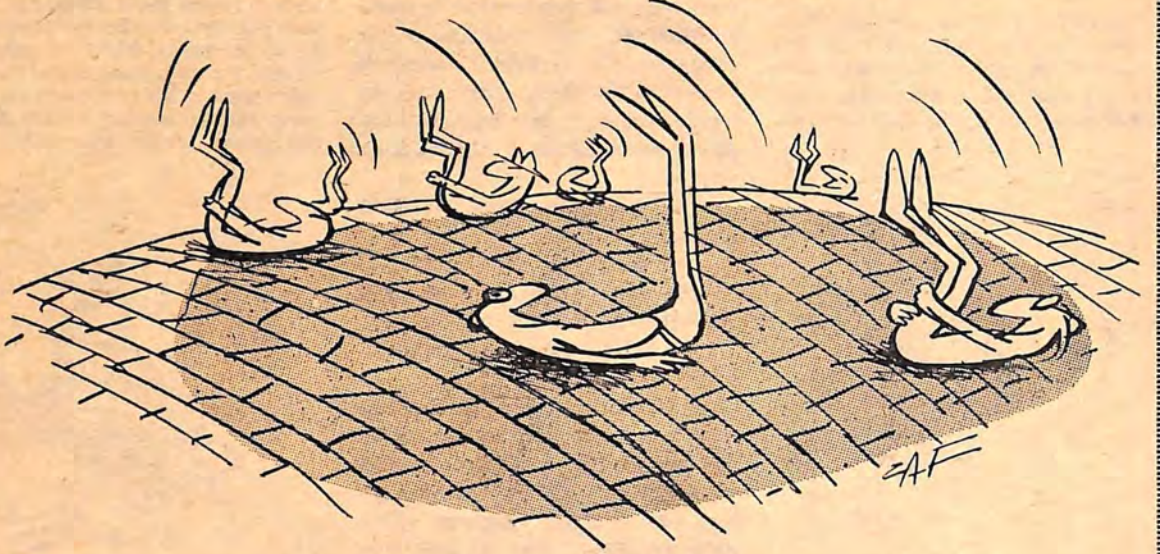
Politika demek yalan-dolan demekti, ne idüğü belirsiz sergüzeşt demekti. En iyisi politikadan uzak durmak, kelleyi rizikoya sokmamak, haysiyeti koruyacak bir başka meslek tutmaktı.

Ne var ki bütün tecrübeler ve nasihatlere rağmen bizde politikacı olmaya özenenler eksik değildir. Bakıyorsunuz, müşterisiz avukat, ekmeğini siyasette arıyor. Hastasız doktor, toplumun nabzını tutmak çabasında.

Politikaya katılanların nitelikleri nedir?

Aydınlar mı hevesleniyor siyasete?

Yol kullanmak vergisi alınacak. — Gazeteler —

VERGİ KAÇAKÇILARI!

Memleketin gerçek değerleri mi siyasi partilere yöneliyor? Milli çıkarları kendi öz çıkarlarından yukarda tutan senciller mi; yoksa hasis hesaplarını her şeyden yeğ gören benciller mi dolduruyorlar politika kulislerini?

Türkiye'nin son aylardaki tablosuna bir göz atmak bize bu soruların cevabını açık-seçik verecektir.

Siyasi partiler son aylarda birbirleriyle pek dalaşmıyorlar ama, kendi içlerinde adamakıllı dalaşıyorlar. Adalet Partisi bir hay-ü huya kapılmış gidiyor, yeminliler yeminsizler, masonlar takunyahılar, dosyalılar dosyasızlar diye... Yolsuzluk söylentileri ayyuka çıkmış; dedikodu, fitne, entrika almış yürümüş.. Bilgiç-

çiler ile Süleyman'cılar görünür görünmez kazalara birbirini uğratmak için seferber olmuşlar, birbirlerine diş biliyorlar.

Halk Partisinde desen, Sayın İnönü seksenaltı yaşın bembeyaz baharında, bize, iyimserlik edebiyatının ne kadar güzel, ne kadar ışıklı örneklerini verirse versin, iç manzara gönül açıcı değildir. Orada da dedikodu kazanı alabildiğine kaynıyor ve kaynatılıyor.. Fısıltı, fısıltı, fısıltı... Hiç kimse bu gidişin nerede duracağını bilemiyor.

TİP'liler ise Adalet Partisine de, Halk Partisine de rahmet okutacak bir politika bataklığında birbirlerini girdiler ve birbirleri hakkında

söyledikleri, en belâlı düşmanlarının söylediklerinden çok daha ağırdır.

Güven Partisi zaten CHP'de oportünizmin diplomasını almış kişilerden meydana geldiğine göre üstünde durmaya hacet yok... Türkes'in partisi çoktan ikiye çatladı ve iktidara giden yolda her şeyi mübah gören Alparslan Türkes, ünmetçilerle koikola, kucak kucağa... Ne Yeni Türkiye Partisi vatandaşı umutlandırıyor, ne de Birlik Partisi... Osman Bölükbaşı ise kendi partisinde solo yapmaya devam ediyor.

Ve aydınlar da uzaktan seyrediyor bu halleri... Her parti, âdeta ateşe konmuş çorba kazanı gibi fokur fokur kaynıyor. Ama bu kaynama ne bir heyecan kaynaması, ne de ülkü... Sen-ben kavgasının pöstekisinde yıldız sayınaya kalkışan müneccimler gibi bir sürü çıkarıcının tepişmesine, akli başında aydınlar uzaktan kaygı ve hüznle bakıyorlar.

Ve yetmiş yıldan beri babaların çocuklara verdikleri öğüt büsbütün anlam kazanıyor:

— Oğlum, sakın politikaya bulaşma!

Peki ama bunun sonu ne olacak?

Siyasi parti kadrolarının çoğu giderek çıkarıcılarla dolduğuna göre geleceğimizin umutvar olabilir miyiz?

Hayır, politikayı çenesine ve yumruğuna güvenenlere bırakmak, memleketin kaderine sırt çevirmek demektir ki, memleketin değerli evlâtlarının buna hakkı yoktur. Kafaca ve gönülce gerçek aydınları siyaset hayatımızın ön saflarında görmezsek, geleceğimizi karanlık görürüz. Bu karanlığı delmek için görev başına koşmak ve kalk borusunu İsrail'in sürü gibi üfleme zamanı gelmiştir.

AKBABA

— Ege tütün piyasası açıldı. —

Açılış...

Ve kapanış!

Halk nelere gülüyor?

Güney Anadolu'lular...

DÜĞÜN SALONLARININ GEDİKLİSİ

Terzi Helhel Hacı pantolon diker yalnız. Bu bakımdan çok azdır kazancı. Onun için öyle sazlara barlara gidemez. Fakat herkesten güzel eğlenmesini bilir. Akşam oldu muy-

du, başlar Ulucami yanındaki handaki dükkânında sinekli şarapla demlenmeye. İyice kafayı bulduktan sonra, giyer siyah paltosunu, giyer şapkasını, olur mübarek tıpkısı hariciyecl. Ve gider düğün salonlarından bir tanesine. Kız tarafı oğlan tarafından zanneder Helhel Hacı'yı, oğlan tarafı kız tarafından... Maşallah, Helhel Hacı'da yaş baş yerini almış, ense kulak da yerinde olduğu için, daha kapıdan buyur edilir içeriye ve de baş köşeye oturtulur.

Bir gün, bu okkalı görünmenin cezasını çekti Helhel Hacı. Piste, nişan yüzüklerini takmaya davet edildi. Ama Helhel Hacı o gece sinekli şarabı biraz fazlaca kaçırmıştı. Ancak birkaç davetten sobra orta yere geldi. Geldi ama, Helhel Hacı'nın ne yüzükleri gördüğü vardı, ne de nişanlanacak gençleri. O, kendini bir sünnet düğününde sanıyordu.

Mikrofonu eline alarak:

— Gardaşlar, dedi, gusura bakmayın, biz zamanında çok şeyler kesdik amma bn şeyi heç kesmedik. Siz en eyisi şuradan bi sünnetçi bulun gelin!

Bilmem, Helhel Hacı'nın o gün o salondan nasıl saltanatla uğurlandığını anlatmaya gerek var mı?

ÇOK KIYMETLİ

Kitapçı Halit, koyu Halk Partiliydi. Komşusu tuhafiyeci Hasan ise, koyu Adalet Partili. 12 Ekim seçimlerinin hemen sabahında, Hasan damladı Halit efendinin dükkânına:

— N'abar Halit emmi, dedi, valaha yine sandığın içinde kaldınız.

Kitapçı Halit:

— Get lan işine dul garı doğurdu, dedi. Sen ne bilin, ne annan. Bizim parti gelin çeyizidir oğlum, gelin çeyiz. Heç çıkmaz sandıktan!...

KOLAYI VAR BU İŞİN

Öğretmen ne zaman sınıfa girse sınıf sarmısak kokuyordu. Sonunda dayanamadı, nutuk ardına nutuk çekti, sınıfta, toplulukta sarmısak yenmeyeceğine değin... Ama, durum hiç değişmedi. Bunun üzerine konuyu öğretmen odasında arkadaşlarına açtı:

— Şu sarmısağın önünü bir türlü alamadım, dedi.

— Ne sarmısağı? diye sordular.

— Çocuklar hep sarmısak yiyip geliyorlar da...

Yaşlı, Kadri öğretmen, genç yabancısı öğretmene:

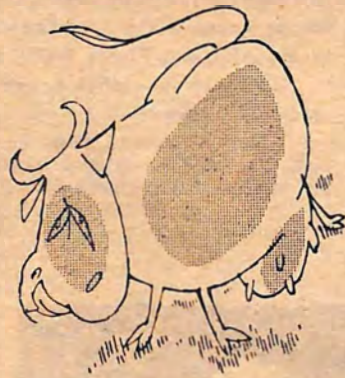
— Alaman oğlum alaman, dedi.

Çünkü bizim bu memlekette mübarek sarmısağın girmediği yemek yoktur. Köfteye girer, bambaya girer, güvece girer, enginara girer, dolmaya girer... Sana bir akıl vereyim, şayet kokuyu duymak istemiyorsan derse girmeden önce, bir diş sarmısağı ye, öyle gir derse!

EKSİK YAZMIŞLAR

Kalekapısı'ndaki berber Salim Usta'nın çırağı, ustasına gazete okuyordu:

İngiltere'nin Glasgow şehrindeki bir çiftçi, insklerinin karayolunda ge-

celeri araçlar tarafından çiğnendiğini görünce, ineklerini fosforlu boyayla boyamaya başladı...

Çırak, okumayı kesince:

— Eee? dedi Salim Usta.

— E'si o gadar usda, dedi çırak.

— Sonu yok mu?

— Yok.

— Eyi bak lan, sonu yedinci sayfada falan filân demesin?

Çırak tekrar baktı yedinci sayfaya:

— Yok, dedi tekrar.

Salim Usta, kafasını kıvrıdı:

— Eksik yazmışlar vallaha bu habarı, dedi. Mutlaka bu habarın bi sonu olmalı. İngilizin gavuru böyle bi şeyi dünyada akıl edemez. Eyi bak lan bakiyim, bu yakınlarda oraya Turhan Feyzioğlu getmiş metniş olmasın!...

BİRİNCİ SINIF

Ziya Paşa parkında, biri bir kanapeye, öteki diğer kanapeye uzanmış yatıyorlardı. Güneş, açık bağırlarına vurdukça, ilikleri ısınmış, rüya bile görmeye başlamışlardı. Ama, çok sürmedi bu mutlulukları. Bir çarşı ağası (Belediye Zabıta Memuru) gelerek onları uyandırdı:

— Kalkın lan, yassak burda yatmak, dedi.

Gözlerini kırptırarak açtılar. Pantolonu sicimle bağlı olanı:

— Niye ki yassak? diye sordu.

Kısa kesti çarşı ağası:

— Yassak ki, ondan yassak! dedi.

Gariban, öteki arkadaşına seslendi:

— De hadi lan Dellek Memet, bura birinci sınıf olmuş, biz yine üçüncü sınıfa, Sinekli Park'a gedenk! dedi.

DAHA ACISI YOK MU?

Kuruköprü'deki paçacıardan birine oturdu:

— Bi paça gardaş, dedi.

Paça gelir gelmez, masadaki berberden boca etti içine. Bir kaşık aldı, beğenmedi:

— Daha acısı yok mu gardaş bu biberin? dedi.

Paçacı, ortada dönen çocuğa seslendi:

— Ver oğlum ağana Hatay biberinden.

Ama nedense bunun da acılığını az buldu ve:

— Daha acısı yok mu? diye sordu.

O zaman paçacı:

— Gardaş, dedi, ağzına bu acı yeter de artar bile, yok sen nişadır arıyorsan, nah garşıda galaycı var, oraya get!

KOLAY KAZANÇ

Sırtından ağır şikâyetleri olanlar sık sık aylara çiğnetirler kendileri-Adana'da. Gerçi ayıcılar eskiden bu işi 25 kuruşa yapırlardı ama, onlar da Demirel'e uyarak bu işe zam yaptılar. Şu anda sırtı ayıya çiğnetmek elli kuruş.

Yine o gün Erciyes aralığında daktilocu Sabahattin, sırtını ayıya çiğnetiyordu. O sırada şoför Cemal ağa geldi oraya. Maşallahı vardı Ce-

mal ağanın, okkaya vursan yüz, yüz-on kilo gelirdi. Onun bu halini gören bayi Erol:

— Yahu Cemal ağa, bırak şu şoforluğun, 25 gurusdan sırt çiğnesen, bir günde dünyanın parasını gazanın, dedi.

ZORT USTASI

İki dudak birleştirilir, el boru gibi yapılarak ağıza götürülür, bora-zan gibi üflenir. Buna Adana'da (zort çekmek) derler. Ki, bu zort çekmek de sanattır. Öyle her önüne gelen beceremez bu işi. Ama becerenler, konuştururlar bile zortu.

İşte bunlardan biri de Arap Hilmi'dir. Bir zort çekmeye görsün, haltetmiş Denizli horozları yanında. Son zamanlarda Arap Hilmi bu zortu kazanç haline getirmiştir. 25 kuruşa esnaf arasında çeşitli zort gösterileri yapar.

— Hadi Helmi ağa, çek baalım bi Halkçı zortu!

Zort, gayet kısa ve boğuktur.

— Hadi Helmi ağa, çek baalım bi Edaletçi zortu!

Zort, gayet uzun ve tizdir.

— Lan Allahsız Helmi ağa, yine Demirel'e iltimas geçdin ha!

— N'apacan ağa, ekmeni yiyoruk, ekmenii. Çok çağırıyorlar beni Angara'dan. Orda baa muhaliflere zort çektiireceklermiş, aylıklı zortçu tutacaklarmış beni. Amma getmiyorum...

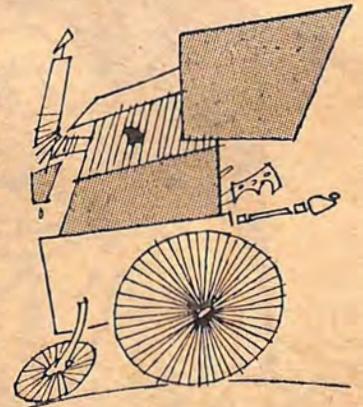
— Peki, oraya gedersen Alparslan Türkeş'e de çekecen mi zortu? (Türkeş MHP. Adana milletvekilidir).

O zaman, Arap Hilmi elini ağzına götürür:

— Hüsün lan, der, bi Arap Helmi'niz var, onu da gomodolara mı parçalatıracaksınız?

KUVVET MACUNU

Adana'da seyyar kebabçılar vardır. Bilhassa geceleri her köşebaşında bu kebabçılardan bir tane görmek mümkündür. Ortalık elli altıya gider gece yarısı kebab kokularıyla. Kebabın her türlüşünü bulabilirsiniz bu seyyar kebabçılarda. Çiğer kebabı, kıyma kebabı, tike kebab (kuşbaşı), sahan kebabı. Millet, si-

nema dönüşü yığılır bunların başına, porsiyon porsiyon kebab yer. Bir tanesinin arabasında şu yazı vardır: «Gece bir'den sonra et yiyip evine giden erkek her şeyin altından yüzünün akıyla çıkar...»

Muzaffer İZGÜ

Sen..

SEN..

BEN..

YOK... BİZ VARIZ!..

BABIÂLİ'NİN en eski ve büyük gazetelerinden birinin emektar kapıcısının sık sık tekrarladığı bir söz vardır. Her gün çeşitli fikir işçilerinin türlü türlü çocukça kaprisleri, hırçınlık ve zıırlıklarıyla karşılaştıkça başını sallayıp şöyle der:

— Kırk yıldır şurada dururum, hâlâ anlayamadım; bu adamlar delirip mi Babiâli'ye geliyor, yoksa geldikten sonra mı deliriyorlar?

Ruh hekimi, nörolog, psikolog falan gibi erbabinca pek makbul sayılan bir kelime değildir «delilik». Hem kabacadır, hem de dengesizliğin değişik dereceleri arasındaki farkları belirtmez.

Onun için uzmanlar kendi aralarında konuşurken teknik terimleri kullanır, başkalarıyla görüşürken de ilerî dengesizlik durumlarına «akıl hastalığı», keçilerin büsbütün kaçmadığı hallere ise «sinir bozukluğu», «psikolojik özellik» filân derler.

Söz konusu gazetenin muhabirlerinden biri o biçim psikolojik özelliklerinin bolluğuyla nam salmıştır Babiâli'ye. Tabii o yüzden her gün iş arkadaşlarının türlü muzipliklerine hedef olur.

Bu sevimli meslekdaşın özelliklerinden başlıcası şudur:

YELPAZE

REFİK ERDURAN

DEMEK VE EMEK

Kendisine doğru fırlatılan bir şeyi tutmadan edemez.

Eli ne kadar dolu olursa olsun, o sırada ne yapmakta bulunursa bulunsun, ona doğru bir şey atınız mı her şeyi bırakıp o nesneyi havada kapar.

Bazen bir şey anlatmak için sekreterlerin odasına girdiği zaman onlardan biri daha önce hazırlamış olduğu kâğıt parçacıklarını buruşturup buruşturup başlar havaya fırlatmaya. Bizimki bir yandan konuşmaya çalışırken bir yandan da ruhunun derinliklerinden gelen bir gizli emre uyarak kâğıt topları yakalamak için odanın içinde sağa sola koşar durur.

Bazen de daha hınzırca azizliklere uğratılır zavallı.

Bir keresinde yazı makinesini masasından başka masaya taşıırken üstüne doğru atılan bir sigara paketini kapmak için makineyi yere bırakıvermiş olduğu dillere destandır.

Bu davranışın insana gülünç gelen tarafı fırlatılan ve kapılan

şeyin fiziki bir nesne oluşu. Yoksa hepimizde buna benzer bir huy vardır:

Yeteri kadar ilgilmi çekecek bir lâf bizden yana atıldı mı, aklımızdaki her şeyi bırakıp o an için onu kavrarız bütün dikkatimizle.

Hele Türkiye'de o türlü lâf kaleciliği günden güne gelişip bir çeşit ulusal tik haline gelmekte.

Uzman olsun olmasın, konuyla ilgili bulunsun bulunmasın, her meselede aklına esen, bir lâf atıyor ortaya. Bakıyorsunuz, o söze doğrudan doğruya hedef olmadığı, olsa da eleştiriye en güçlü cevabı işini iyi yaparak verebileceği halde, falanca yetkili her şeyi bırakıp polemiğe yapıyor:

Gelsin beyanat, açıklama, tavih, savunma, tekzip, duyuru, duyuru...

Her sabah inceleyin gazetelerin sayfalarını, haberden çok o türlü lâf ebeliklerinin yer kapladığını göreceksiniz.

Ne oldu bize? Milletçe yaşlan-

maya başladık da çenemiz mi düştü? Elbirliğiyle dedikoduya mı merak sarmaktayız gitgide?

Dedikodu deyiminin aslı «dedi koydu» sözüdür.

Lâf kaynağı olan «demek» fiili ile bir çeşit iş konusu olan «koy-mak» fiili ters orantılıdır; lâf arttıkça çoğu kere iş azalır. Fazla konuşanlar genellikle pek bir şey koyamazlar ortaya.

Bu kuralın geçerliği özel yaşıntı alanında da bellidir. Bazı erkekler tehlikeli yaş eşiklerini aştıktan sonra her fırsatta aşk hayatlarının yoğunluğuyla öğrenmeye, durmadan o biçim konuları dillerine dolamaya başlarlar.

Ve öyleleri için kullandığımız özel bir deyimimiz de vardır:

— Çenesi düşmüş, deriz.

Kısacası, çene düşüklüğü çap düşüklüğünün sonucudur.

Kötü kötü şeyler geliyor aklıma:

Toplumumuzun mekanizmasında çap düşüklükleri mi başgösterdi ki kolektif çenemiz düştü bu kadar?

Yanılmakta olduğumu umuyorum. Gönül ister ki her kademedeki iktidar sahipleri marifetlerini çene işlekliliğiyle değil de gerekli faaliyetle gösterebilsinler.

Refik ERDURAN

AP'DE REFORM!

Enteresan bir

buluş

VEDAT SAYGEL

KOLTUGUNUN altındaki küçük kutuyla:

— Başardım, başardım! diye bağırma çağır, güle söyleye içeri dalınca sevinçten allece çılgına döndük!

Otuz yıldır üstünde kafa patlattığı büyük buluşunu yüzünün aklıyla tamamlamıştı demek.

Hepimiz ayaklanıp, akraba kadar yakın bulduğumuz bu sevimli idealist insanın bir tarafına yapıştık:

— Şöyle buyrun Rıza bey.

— Hayır hayır, şöyle buyrun. O-rası biraz sertçedir.

— Sobanın yakınına gelin isterse-niz.

Çocukça bir duyguyla gözleri yaşa-ran Rıza bey:

— Bu başarı yalnız benim değil hepimizindir, demekten, hakkımız olmadığı halde bizlere bol bol teşekkür etmekten oturamıyor bir türlü.

Heyecandan mı sevinçten mi bil-mem, bir yandan yakaladığım kolu-nu geriye doğru büküp oturtmaya zorlarken, bir yandan da:

— Aman Rıza bey biz bir şey yap-madık ki, diye mırıldanıyorum. Keş-ke aklımız erseydi de, türlü sıkın-tılara göğüs gererek memleket hay-rına geliştirdiğiniz bu büyük bulu-şunuza karınca kararınca bir katkı-da bulunsaydık.

Tek kle takarak yuvarladığım kol-tukta doğrultmaya çalışırken hâlâ söyleniyor:

— Sizin iyiliklerinizi unutmur mu-yum hiç? En sıkışık anlarımda yap-tığınız yardımları nasıl inkâr ede-rim?

Yardım dediği de gerçekten yar-dım olsa bari. Bir keresinde perva-ne lazım olmuştu, taksitle aldığımız çamaşır makinesini dağıtıp karıştı-rıcısını vermiştik, bir keresinde ka-yış ile bazı mekanik parçalar lazım olmuş, dikiş makinesini sökmüştük, bir keresinde de benim daktilonun bazı parçalarını vermiştik.

— Aman Rıza bey, dedik eşimle birlikte. Sözü edilecek şeyler mi on-lar? Çamaşır makinesi, dikiş mak-i-nesi, daktilo her yerde var. Taksit borçlarımızı temizledik mi dilediği-miz zaman, dilediğimiz yerden yeni-lerini alabiliriz. Fakat sizinki öyle mi ya?... Dünyada bomba tesiri ya-pacak yepyeni bir buluş! İç ve dış basının ülkemizden bahsetmesi, «Bu enteresan buluşun babası bir Türk'tür» demesi, bizim için sevinçlerin en büyüğü!

Heyecanla:

— Sağ olun, diye soludu. Şimdi...

— Ondan daha heyecanlı, kestim sö-zünü:

— Şimdi yer yerinden oynayacak! Başarınızı duyan yabancılar yapım hakkını elde etmek için avuç dolu-su para sayacak.

— Yabancıları vermem!

— Elbette yabancıları vermeyiz.

Bizimkiler yapar, dış piyasaya bi-

zimkiler satar. Hiç değilse yurdu-muza oluk oluk döviz akar!

Küçükük kutusunu koltuğunun al-tında biraz daha sıkıttı:

— Şimdi bütün güçlük, buluşu An-kara'ya duyurup, ilgililere teslim e-dinceye kadar yabancı ajanlardan bunu koruyabilmekte.

Sobanın üstünde kahve pişirmeye çalışan annem:

— Verin ben saklayayım, dedi. Sandığın dibine, tasarruf bonoları-nın arasına koydum mu, dünyanın bütün casusları gelse bulamaz!

— Canım sandık sepet düşünce-ğinize başka çare arasanız, diye an-nemin fikrine karşı çıktığı eşim.

— Ne yapalım?

— Ne yapmanız gerektiğini ben de bilmiyorum ama sağa sola tel-graflar çekin, polisten yardım iste-yin, hattâ daha çabuk duyulması için gazete bürolarına gidin.

Her şeyi düşünmüştük de, gazete-leri hiç birimiz akıl etmemiştik.

— Sahi, dedim Rıza beye. Gazete-lere duyurduk mu, duymayan kal-maz! Haydi hemen gidelim!

Rıza beyin söylediklerini duyma-dım bile. Koluna yapıştığım gibi döküldük sokağa! Allah bilir hangi gazeteye gitsek, şu enteresan bulu-şu göstersek, sadece ilgilenmekle kalmaz, rakiplerinden önce duyur-muş olabilmek, diğer büroları ziya-ret etmemizi önlemek için yayının sonuna kadar bir odaya hapsederler-di bizi! Artık ekmek elden, su göl-den, dilediğin her şey gazeteden, beyler gibi yaşa!

İlk gazetenin merdivenlerini çıkar-ken:

— Kendini satmasını bil, diye fı-sıldadım Rıza beye. Ağırдан al. Bu büyük buluş hakkında yayın yapma-yı onlar bizden rica etsinler.

Birinci kapıyı açtık, içerde kim-secikler yok. İkinci odaya daldık, bomboş! Genel Yayın Müdürünün odası, Yazı İşleri Müdürünün odası, muhabirlerin odası derken, koca bi-nada karşılaştığımız tek canlı, kimi aradığımızı sordu.

Kendimizi pahalı satmamız gerek-tiğinden kasıla kasıla sordum:

— Genel Yayın Müdürü yok mu?

— Az önce buradaydı, çok önemli bir olayı yerinde izlemeye gitti. Ün-lü film oyuncularından biri yağmu-ra tutulmuş da...

Koltuğunun altındaki kutuyu kay-betmemeye çalışan Rıza bey:

— Neyse, dedi, Yazı İşleri Müdü-rüyle de görüşsek olur.

— Onu hiç göremezsiniz, dedi a-dam. Dört gündür yok.

— Geziye mi çıktı?

— Hayır. Çok, çok, çok önemli bir yazı dizisi hazırlamak için evine kapandı. Gerçi bu aslında yazarların görevidir ama, konu önemli oldu-ğundan kimseye bırakmadı.

Basın hayatını az buçuk bildiğim-den:

— Siyasal yorum, ya da ekonomik

bir eleştiriyse, olur olmaz kimselere bırakamaz elbet, diye aydınlatmak istedim Rıza beyi.

— Ne o, ne diğeri, diye sözlümü kesti gazetede ki tek canlı. Aşk uğ-runu evinden çıkıp amcasının evine kadar yürüyen bir kız vardı ya?...

Hay Allah! Gazetelerin dünya so-runları ile ciddi makaleleri dışında ki yazılarını okumaya üşendiğimden, gözümle ilişmemiş demek.

«Bilmiyorum» gibilerden dudağımı büküldüm.

— Canım üç gün peşpeşe birinci sayfanın yarısını ona ayırmıştık ha-nı?

— Eee?...

— Onunla ilgili yirmi gün sürece-k bir yazı dizisi hazırlıyor işte!

Sabırsızlıktan yerinde duramayan Rıza bey sordu:

— Pekli, muhabirlerden kimse yok mu?

— Valla, dedi adam, bu sıralar gazeteciler öyle yüklü ki, ne gazete-ye uğrayabiliyorlar, ne de gece ra-hatlıkla uyuyabiliyorlar! En önemli haberleri okura vaktinde duyurabil-mek için koşuşup duruyorlar.

Sonra parmaklarını kıvrıya kıvrıya saymaya başladı:

— Hasan bey, manikür yaptırır-ken korkunç bir kazaya uğrayan sos-yetenin bir numaralı kadını Nazlı Neclâ ile serçe parmağının ojesi bo-zulan tırnağı hakkında hastaneyeye rö-portaj yapmaya gitti. Ömer bey, gözleri kapalı, üç dakikada on por-siyon köfte yiebileceğini iddia ede-rek krallığı ilan eden Balırcıpa-lak İsmail'den bir mülâkat koparma peşinde. Ali bey, ülkemizin en bü-yük sosyal sorununu ele aldı. Man-lısa Tarzan'ın yanında...

— N'olmuş Tarzan'a?

Adam hayretle sordu:

— Siz gazete okumuyor musunuz yahu? Yayınımızın üstünden bir ha-fta bile geçmedi henüz. Hani gazete-mize özel bir demeç veren Tarzan, hükümetten yardım, halktan ilgi gö-remediğinden şikâyet etmiş, «Kari-sizlikten, parasızlıktan, dondurucu soğ-uğa karşı sobasızlıktan bıktım. İlgililer şikâyetimi kulak arkası e-derlerse, Tarzan'lığı bırakmak zo-runda kalacağımı» demişti ya?

— Neyse... Sonra?

— İşte ona yardım kampanyası açmak için teşebbüse geçti.

Muhabirinden muhasebecisine ka-dar tek tek hangi önemli işlerin peşinde olduklarını anlattıktan sonra:

— Yaa, işte böyle, dedi. Sizin iş-i-niz önemli miydi?

Nelere önem verildiğini anlatan Rıza bey:

— Yok, dedi. Pek önemli değildi. Yeryüzünde benzeri bulunmayan, radardan daha etkili bir makine yap-tık da...

Fırladık sokağa! Girdiğimiz ikinci gazetede karınca gibi adam vardı da, konuşacak vakti olan tek kişi yoktu. Akıl danıştığımız kapıcı:

— Yazı İşleri Müdürüne gidin, de-di.

Gösterdiği odaya girip dikildik karşısına. Onun da pek vakti yoktu ama lütfedip ne istediğimizi sordu.

Rıza beyle nöbetleşe bir solukta anlatık maksadımızı.

— Göreyim, dedi.

Gösterdik. Evirdi, çevirdi, hünere-lerini gördükten sonra:

— Güzel, dedi.

Ondan cesaret alarak atıldım:

— Güzel değil, harika! Dünyada bir eşi daha yok!

Sözlerimi duymazlıktan gelip sor-du:

— Yayın yapmamızı istiyorsunuz öyle mi?

— Siz bilirsiniz...

Rıza beye döndü:

— Kaç yılda meydana getirdiniz bunu?

Gururla cevap verdi bizimki:

— Vatana hizmet etmenin, dünya-nın dikkatini üstümüze çekmenin verdiği güçle tam otuz yılımı har-cadım buna!

— Güzeel, diye mırıldandı yeni-den. Güzel ya, beş-on yıl kadın kılı-ğında dolaşsaydınız, sonra hâtırala-rınızı yazarak bize satsaydınız hem zamandan kazanırdınız, hem para kazanırdınız, hem de bütün okurla-rımızın sevgisini kazanırdınız. Şu makineye gelince: İsterseniz kelime-si bir liradan ilân olarak koyalım.

Haber dersiniz olmaz. Çünkü bam-başka bir meslektir gazetecilik. Önce halkın istediğini bileceksin, son-ra gelen haberleri değerlendirecek-sin, sayfaları ona göre düzenleyecek-sin. Ama az önce söylediklerimi akıl edip yapsaydınız, «Erkekler arasın-da kadın kılığında on yıl» diye bir de başlık attık mı, evvelallah yer ye-rinden oynardı!

Umutsuzca kalktık, kapının yolu-nu tuttuk. Merdivenlerden inerken:

— İsterseniz yine bir deneyin, di-ye sesleniyordu arkamızdan.

Üçüncü gazetede anlayışla karşı-landık:

— Enteresan bir buluş! dedi Yazı İşleri Müdürü.

— Çok enteresan! dedi Genel Ya-yın Müdürü.

— Çok, çok enteresan! dedi so-rumlu müdürlerden biri. Fakat...

Umutla sorduk:

— Evet...

Gazeteyi çekti önümüze:

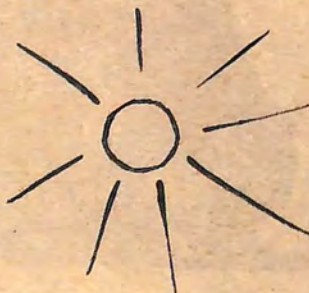
— Aklınıza başka bir şey gelme-sin diye gösteriyorum. Bakın, bü-tün sayfalarımız ağzına kadar dolu. Şurada kat kuponumuz var. Bakın hisse kuponumuz var. Şurada parde-sü kuponumuz, burada kitap kupo-numuz, daha aşağıda kumaş kuponu-muz var. Birinci sayfada sadece şu-rası kalıyor ki, oraya da ancak gü-nün en önemli haberinin başlığını atıyor, altına «Yazısı bilmem kaçın-cı sayfada» diye yazıyoruz. Gelelim ikinci sayfaya...

İkinci sayfa birinciden daha do-luydu. Resimli romanlar, radyo programları, sinemalar, fal, günün takvimi... Üçüncü sayfa hippilere ay-rılmış.

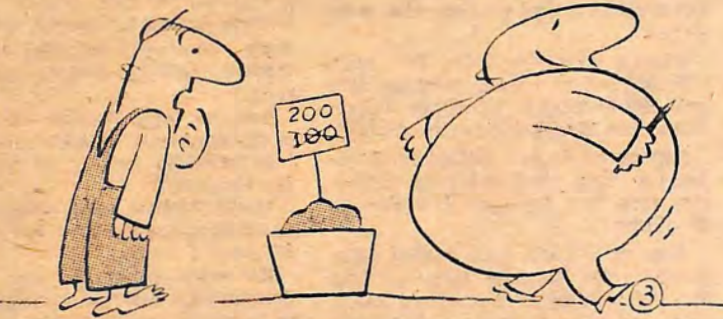
O, dördüncü sayfaya başlarken biz sokaktaydık.

— Ne yapacağız? diye sordu Rıza bey.

— Benden bu kadar, dedim. Sen bir de başka gazetelere uğra ister-sen.

İstanbul'a Hippi akını devam ediyor. — Gazeteler —

Yazısız

Ayrıldık. Onbeş gün kadar göremedik birbirimizi.

— Burada işini uyduramadıysa, belki Ankara'ya gitmiştir, diyorduk. Önceki akşam yemeğe hazırlanırken kapı vuruldu. Pencereyi açan eşimin başını uzatıp bakmasıyla:

— Aman Allahım! diye bağıarak içeri kaçması bir oldu! Rıza bey gelmiş!

Korku ve telaştan olacak, sormuşum:

— Hangi Rıza?

Zangır zangır titreyen eşim:

— Canım, dedi, o isimde tanıdığımız kaç kişi var? Bizim Rıza... Bilgin Rıza...

Sevindim. Ne olsa çok eskiden tanıdığımız çok iyi, çok kafalı bir dost:

— Eee, neden şaşırdın, açsana kapıyı!

Hâlâ titriyor:

— Açamıyacağım!

— Yahü neden açmıyorsun? Bu adam evimize ilk defa gelmiyor ki...

Ağlamaya başladı:

— Korkuyorum. O tanıdığımız Rıza beye benzemiyor bu.

Başımı uzattım ki, aman Allah! Kapıdaki Rıza bey ama havası değişik. Başında Napolyon'vari bir şapka, sırtında yarısı yamalı, yarısı apoletli bir ceket, ayağında bir paçası kırmızı, bir paçası mavi pantolon, Şarlo sitilli pabuçlarla bir acayip Rıza bey var!

— Tüüüü, dedim, gördün mü?... Düşüne düşüne sonunda tozutmuş adam!

— Ne yapacağız?

— Çare yok, açacağız kapıyı.

— Sen aç.

— Açarım.

— Ya saldırırsa?...

— Pencereyi kapatma. Baktın bana saldırıyor, «İmdaaa!» diye bağırsın.

Kapıyı korkuyla açıp buyur ettim. İçimdeki kuşkuyu bakışlarımdan anlamış olmalı ki, gülümseyerek girdi içeri.

— Hayrola, diye isteksizce sordum, çoktandır görünmüyordun?

Büyük bir rahatlıkla oturdu, bacak bacak üstüne attı:

— İştin başımı kaldıramıyorum ki dostları arayayım.

— Ne oldu makine?

— Boşver, dedi, kırdım attım! Demek ondan sonra tozutmuştun.

Lâf olsun diye sordum:

— Benden sonra başka gazeteye de gittin mi?

— Gittim. Beni bu kılığa onlar soktular zaten. Makinemle ilgilenmediler. Hiçbir gazetenin aklına gelmeyen yepyeni bir buluş peşindelermiş.

«Şöhret olmak ister misin?» dediler. «Evet» dedim. Tutup birtakım acayip elbiseler giydirdiler, fotoğraflarımı çektiler, isteklerinden çıkmamam gerektiğini bildirdiler, bir miktar da para verip, kimseye bahsetmememi söylediler.

— Makine?...

— Canım boşver makineyi... Bak, para derler buna!

Gözlerim açıldı!

— Ne iş yapacaksın?

— İş falan yapacağım yok, diye tellendirdi sigarasını. İşi onlar yapacaklar. «Aşk uğruna yollara düşen Napolyon, beş kıtayı dolaştı!» isimli bir yazı dizisi hazırladılar bile. Onu bitirip, hayatıma başlayacaklar, o da bitti mi görün siz beni...

Karı koca ikimiz birden sorduk:

— Ne yapacaklar?

— En büyük gazinolardan birinde şov programına çıkaracaklar! İşte, bu kılıkla...

Cebinden çıkardığı bir tomar kâğıdı attı önüme. Baktım, yayınlanacak yazının ilânları hazırlanmıştı bile. Zavallı Rıza bey! Para kazanmanın bu kadar kolay olduğunu bilemedi, bir makine uğruna ömür mü tüketirdi? Neyse ki basın tam zamanında uyardı kendisini.

Vedat SAYGEL

Diskotek Kızı

Diskotek kızına vuruldu gönül;
Sevsem bir başka dert, sevmesem başka...
Modern dans etmekten yoruldu gönül;
Dans etsem başka dert, etmesem başka...

Tepinip dans etmek pabucu deler,
Vurdurdum tabana kalın pençeler,
Diskotek kızında parlak çizmeler,
Çıkartsam başka dert, giydirsem başka...

Yaşantısı danstır, evi diskotek,
Giyimi kuşamı bir mini etek,
Kavalyelerini sayıyor tek tek,
Küssem bir başka dert, küssemem başka...

Diskodan diskoya gezdim, dolaştım;
En çılgın danslara bir bir alıştım,
Bir Beatle olmaya saçla çalıştım,
Kessem bir başka dert, kesmesem başka...

Kız zıplayıp durur yorulmak bilmez,
Orkestra değişir, terini silmez,
Kendimden geçerim ondan geçilmez,
Kaçsam bir başka dert, kaçmasam başka...

Avucum içinde pamuk gibi el,
Hem oynak, hem kıvrak kıpır kıpır bel,
Saçları omzumda dağılır tel tel,
Çözsem bir başka dert, çözmesem başka...

Diskotek kızının hoş havası var,
Aklı yukarıda bir kafası var,
Kızını dövmeyen bir babası var,
Kızsam bir başka dert, kızmasam başka...

Bu kadar durduk da şansa bak şansa;
Diyelim haftada bir dansa kansa,
İstiyor ille de gitsin her dansa,
Gitsem bir başka dert, gitmesem başka...

Dans ettik beraber yanak yanağa,
Öyle danslar var ki kucak kucaga,
Derken geliverdik dudak dudağa,
Öpsem bir başka dert, öpmesem başka...

Her aşkın sonunda bir ayrılık var;
Diskotek kızından bana olmaz yâr,
En son dansımızdı ağlar da ağlar,
Yazsam bir başka dert, yazmasam başka...

Mukadder ÖZAKMAN

Türk ailelerinde, çocuk çoğaldıkça boşanma azalıyor — Gazeteler —

Berberliğe oynayanlar!

Alo! Alo! Burası Avrupa

SEMİSİ BELLİ

Havalanma deli gönül!..

UÇAĞIN tekerlekleri yerden kesilmeden kapının üstündeki ışıklar yanmaya başladı:

No Fumatı!

«No», güzel bir sözcük. Tatlı, yumuşak, kısa ve de anlaşılması kolay! Fransızcada, İngilizcede, Almanca, Rumencede, hattâ Kürtçede «Hayır!» anlamına geliyor.

«No Fumatı» ışıklarının yanmasıyla sigaralarımızın sönməsi bir oldu.

Bir sigara tiryakisi sigara içemeyince ne yapar?

Ortama ve koşullara bağlı bu. Salata yapar, aşk yapar, kartopu yapar, olağanüstü kongre yapar, komşu kızına çalım, kayınvaldesine grev yapar. Hülâsa-i kelâm «No Fumatı» nin «Fumatı» sinden başka her şey yapar.

Hostes kızlara yarım parsiyonluk bir göz attım.. ııhh!.. Allah yazdıysa bozsun!.. Sol yanımda oturan nefti mantolu yolcuya kaydardım bakışlarımı: Olgun dolgun, cömert yürekli bir güzelimtrak!

Bilirsiniz: Tarlanın iri taşlısı, öktüzün koca başlısı, kadının orta yaşlısı makbuldür!

Bu nefti mantolu yol arkadaşım da öyle. Altın çağını yaşıyor nüfus cüzdanında. «Cami yıkılmış ama mihrap yerinde gibi bir beylik benzetme yapacağım; lâkin cami de yıkılmamış henüz, mihrap da, minber de... Sadece orta şekerli bir restorasyon yapmışlar.. minberi de, mihrabı da, turistik bir tesis haline getirmişler.

Gökyüzünde, bulutların üstünde bilmem kaç bininci metrede, salata yapmak, olağanüstü kongre yapmak mümkün olmadığına göre, sevimli yol arkadaşım «Arkadaşlık yapmak» tan başka çare kalmıyor.

Kulaklarımı ve gözlerimi dört açarak ilimsel, bilimsel ve çahımsal bir inceleme yaptım: Nooooo!.. Göksel arkadaşım Rumence'den başka dil bilmiyor.

Amaaaan sen de!.. Bilmezse bilmesin... Ustaş Şam'dan gelmiyor ya...

Hamama giren terler, yola çıkan hazırlığını yapar elbet. Bizim de bize göre hazırlığımız var: Bazı gerekli sözcüklerin Rumencesini cep defterime kaydetmişim nasıl olsa... Açarım defterin yapraklarını, kaçamak bakışla bir göz atarım kelimelere.. ve sonra başlarım bülbül gibi Rumence konuşmaya!..

Usulcacık çıkarıverdim defterimi ve açtım sayfaları... İlk yazdığım cümleler, bazı bilirkışı dostlarımın Romanya gezisinde dikkat etmem için yaptığı uyarı notları:

«Konuşurken dikkatli olacaksın. Bulunduğun odanın duvarında gizli mikrofona, bindiğin arabanın içinde sesini banda alan teypler, telsizler olabilir!..» «Her Romanyalının en az senin kadar Türkçe bilmesi ihtimalini unutma!», «Hitap edeceğin her insanın bir yerinde transistörlü ses cihazı olabileceğini hesaba kat!»

Başımı defterin sayfasından kaldırdım, nefti mantolu hanıma gözlerimi çevirerek —seçim mazbatasını tetkik eden bir aday hassasiyeti içinde— düşünmeye başladım: Bu hanımın Romanyalı olduğu muhakkak. Rumen olduğuna göre, bilirkışı dostumun uyarısı gereğince, herhangi bir yerinde gizli bir mikrofona, ya da telsiz bulunması da muhtemel!.. Muhakkak olanlarla muhtemel olanları bir araya getirince işin içinden çıkamadım.

Acaba?... Acaba şu nefti mantonun yakasını bile geren ve yer çekimi kurallarına aykırı durum vaziyetleri yaratan iri ve diri göğüsleri, hakikaten göğüs mü, yoksa yuvarlak birer mikrofona mı?

Komünist ülkelerde eşitlik ilkesi çok önemli olduğuna göre bir kişiye iki mikrofona, kompradorca bir eylem sayılmaz mı ki?

Hadî, diyelim ki bu ihtimal yanlış. Yol arkadaşımın göğüsleri mikrofona birer göğüs değil, kendi naturel göğüsleri!.. O halde mikrofonu

veya telsizi başka yerlerinde aramalı!..

Başını sağa-sola çevirince, kâkül-leri alınca, yanaklarına savruluyor. Acaba saçları, bir gizli telsiz cihazının antenleri mi dersiniz?..

Gözlerim, yol arkadaşımın üstünden tekrar cep defterimin yapraklarına kayd: İlk kelime, günaydın'ın Rumence karşılığı: Bu ne Ziva!

Çok alengirli bir lâf! Mîni mîni bir harf yanlışlığı yapsam «Bu ne Ziva» yerine «Bu ne zina?» deyiveririm, damdan düşer gibi. Oysa zina ile ziva arasında dünyalar dolusu uçurum var.

Kaydettiğim ikinci kelime «Allahasımarladık» karşılığı olan «La reve-deri!»

Yararlı sözcükler ama. Bir uçak yolculuğundaki hanımı arkadaş için pek de birbirini tutmayan lâflar: Günaydın! Haydi Allahasımarladık!..

Bir an bu sözleri kullandığımı ve kadının bana «Deli mi ne?» gibilerden ters baktığını hissederek gi-bi oldum.

Ben bu dalgada iken uçağın kapısındaki «No Fumatı» sönmüş.. herkes sigaralarını tellendirmeye başlamış.. yol arkadaşım da çantasından çıkardığı sigarayı dudaklarına götürmüş, kibrit arıyor.

Boşversene sen, şu cep defterindeki notlara!.. Gözlerin dili var, ellerin dili var, sigaraların ve çakmakların dili var!..

Hemen yıldırım hızıyla çakmağa sarıldım ve yol arkadaşımın dudaklarına doğru uzatıverdim çakmağı. Artık Avrupa semalarında uçtuğumuzdan olacak, çakmak benden heyecanlı, ben çakmaktan... Türkiye'de kör kandil gibi yanan çakar-almaz çakmağım, nerdeyse kadının sigarası ile birlikte kırpiklerini de yakacaktı... Öylesine coşmuş, öylesine alevlenmişti ki!.. (Tıpkı sahibi gibi!)

Rumen kadını, sigarasından minik bir yudum çekti... Gözlerini gözlerime çevirdi, dudaklarından yanaklarına yayılan tatlı bir gülmüseyişle iki kelime fısıldadı:

— Fartı Amabil!..

Bu iki kelime, onun dudaklarından benim kulaklarıma ulaşınca kadar —bana öyle geldi ki— uçağın bütün pencerelerini dolaştı.. hava deliklerinden gökyüzüne çıktı.. uçağın kanatlarından bulutlara, bulutlardan gün ışığına kadar her yeri dolaştı.. yankılana yankılana kulaklarıma geldi yeniden...

Fartı Amabil!.. Fartı Amabil!.. Fartı Amabil!..

Acaba ne ola ki, Fartı Amabil?

İçinde bulunduğumuz sosyal, siyasi ve duygusal şartlara göre, olsa olsa «Teşekkür ederim!» olabilir.

Tekrar cep defterime sarıldım: Havadis fena!.. Teşekkür ederim sözleri var ama defterde, karşılığı «Fartı Amabil» değil! Teşekkürün karşılığı Rumen dilinde «Mulsunesk!»..

Mulsunesk... Fartı Amabil... Hiç de benzerlikleri yok ki!.. AP. ile CHP. kadar birbirinden uzak...

«Fartı Amabil», teşekkür ederim anlamına gelmediğine göre, ne olabilir acaba?

Tüm yolculuk boyunca kulaklarım bu sözlerin heceleriyle çınladı. Uçağın motörü Far-tı-A-ma-bil! Far-tı-A-ma-bil! diye çalıştı.. hostesin adımları aynı sesleri çıkarıyor gibi geldi bana.. bembeyaz bulutlar bile gökyüzüne «Fartı Amabil» yazıyordu sanki!..

Ben, bu iki kelimelik, iki bilinmeyenli denklemi çözmeye çabasındayken kapıdaki ışıklar tekrar yandı: No Fumatı!..

Uçak, Bükreş hava alanına doğru süzülmeğe başlamış ve inişe geçmişti.

Bir saate yakın bir süre beraber uçtuğumuz, beraber havalandığımız ve yanyana oturduğumuz güzel yol arkadaşım, arkadaşlığımızı bir hal çaresine bağlayamadan kemerlerimizi bağlamak zorunda kalmıştık!

Hani bir türkü vardır: Havalanma deli gönül, yere çabuk indirirler! İşin içinde «Fartı Amabil» var diye bizi gökyüzünde uzay istasyonlarına peyk yapacak değiller ya.. indik işte...

Ve... İlk isim, Fartı Amabil'in anlamını öğrenmek oldu... Meğer «Çok naziksiz!» demekmiş...

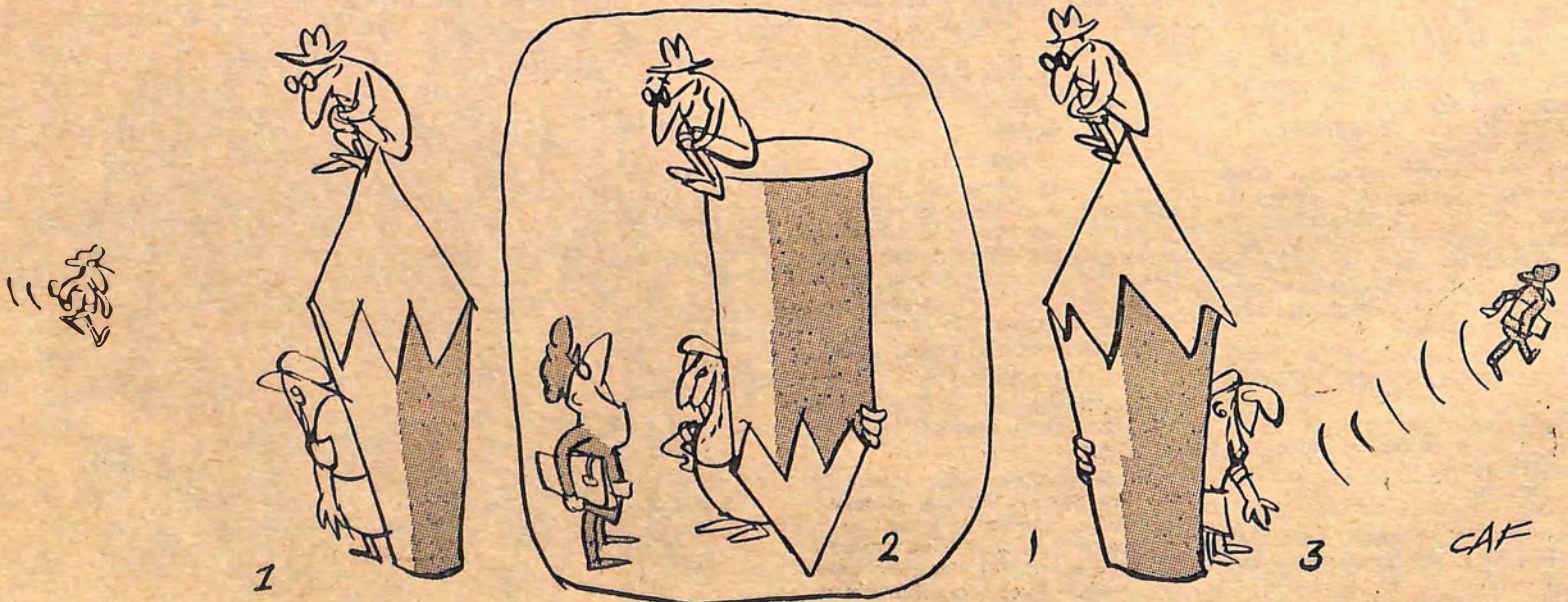
Belki evet, belki nooooo!..

Ama ne çıkar... Güzel yol arkadaşımın bu kibar seslenişine «Sintes Furumuası!» — Siz de çok güzelsiniz! demesini beceremedikten sonra...

Şemsi BELLİ

Gelecek sayıda :

MENDİL AÇTIM, ÖP BENİ !

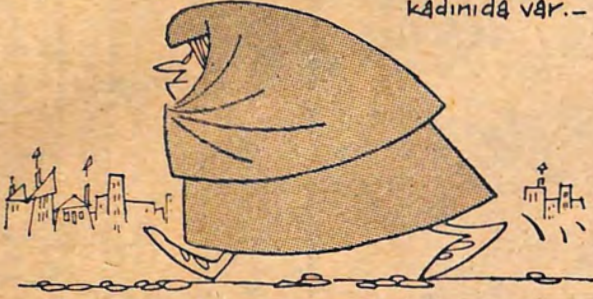

ESNAF KONTROLÜ!

ayna

Semih Balcıoğlu

- Dumanın en iyi giyinen kadınları arasında bir Türk kadını da var. -

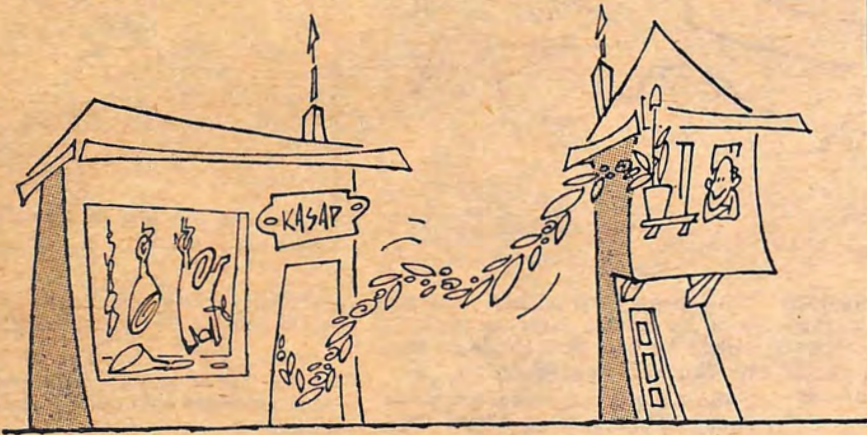
YAZISIZ

- Memurlar yedi sınıfa ayrıldı -

BİRİNCİ SINIF !..

- İstanbul'da et yiyen bir çiçek yetiştirildi. -

YAZISIZ

- İğneden ipliğe kadar her şeye ZAM geliyor. -

İĞNE İPLİK !..

TAM, GÜZEL OLMAYA BAŞLAMIŞKEN...

İsrail ordusundaki kızları görüyorsunuz tabii gazetelerimizde çıkan röportajlarda.

Yakında Fransızlar da orduya kız asker alacaklarmış diye okudum.

Zamanla bu tutumun başka ülkelere de sıçraması ihtimali var... Hattâ bizdeki milletvekillerinden birinin aynı maksatla Meclis'e bir önerge vermeyi düşündüğü şeklinde bir habere rastlamıştım.

Doğrusu ya, şu bizim hükûmetin bütün işleri terstir!... Tam orduda hizmet görmek enteresan bir hal almaya başlamışken şimdi tutuyor askerlik müddetini kısaltmaya kalkıyor!

★

ROMANTİK MUHTIRA

Demirel'e 72 AP. milletvekilinin malûm muhtırayı veriş dolaşısıyla gazeteler şunu bildirdiler:

- Demirel'e verilen muhtıra romantik bir mektup.

Bu «romantik» lâfı bana ünlü İngiliz yazarı Oscar Wilde'in bir cümlesini hatırlattı... «İnsanlar,

Her okuyucuya bir dünya

dikkat ederseniz, hep karınları doyduktan sonra romantik olurlar» der yazar.

Bu durumda 72 AP. milletvekilinin sert çıkışı yapıyoruz diye verdikleri muhtıranın romantik olmasından daha normal ne olabilir?... Öyle ya, hem milletvekili hem de iktidar partisinden olmaları dolayısıyla karınları bunlardan daha çok doymuş bir insan grubu tasavvur etmeye imkân mı var!

★

SAHAYA DÖNÜŞ

Galatasaraylı Metin'e neden bu kadar yükleniyorlar anlamıyorum.

Futbol sahasına yenden dönmek istemesi suç mu?

Neymiş efendim, ayrılış jübilesi yapılmışmış bir kere.

Öyle görünüyor ki, bizde futbol, politikadan daha ciddiye alınan bir konu.

Baksanıza, politika sahasından ayrıldıkları, hattâ milletçe büyük

jübilesi yapılan nice politikacı yeniden politika sahasına tıpış tıpış giriyor da kimse ses çıkarmıyor, futbolcu Metin yeniden sahaya dönüyor diye kıyamet koparılıyor!

★

YERDE PARA BULANLAR!

Bir PTT. tahsildarı yerde bulduğu 122.000 lirayı iade etti diye bir haber vardı gazetelerimizde.

Bu gibi haberlerde, biliyorsunuz, parayı iade eden vatandaş daima övülür ve kendisinden şıtayıla bahsedilir.

Doğrusu da budur... Yerde bulunan para iade edilmeli.

Yalnız ne var biliyor musunuz? Yerde buldukları parayı cebe indirmeyi âdet edinen bir grup insan var ki bunlar hiç ayıplanmıyor toplumda.

Kim bunlar biliyor musunuz?... Arsa spekülâtörleri!

Adamlar bugün 100.000 lira ya-

ırdıkları yerden yarın 200.000 lira alıyorlar da ne kimseye haber ne de devlete vergi veriyorlar «Ben yerde şu kadar para buldum» diye!

★

KURTULUŞ VERGİSİ!

Gider Vergisini yüzde yüz oranında arttırabılme yetkisini hükûmete veren tasarı Meclisten geçmiştir.

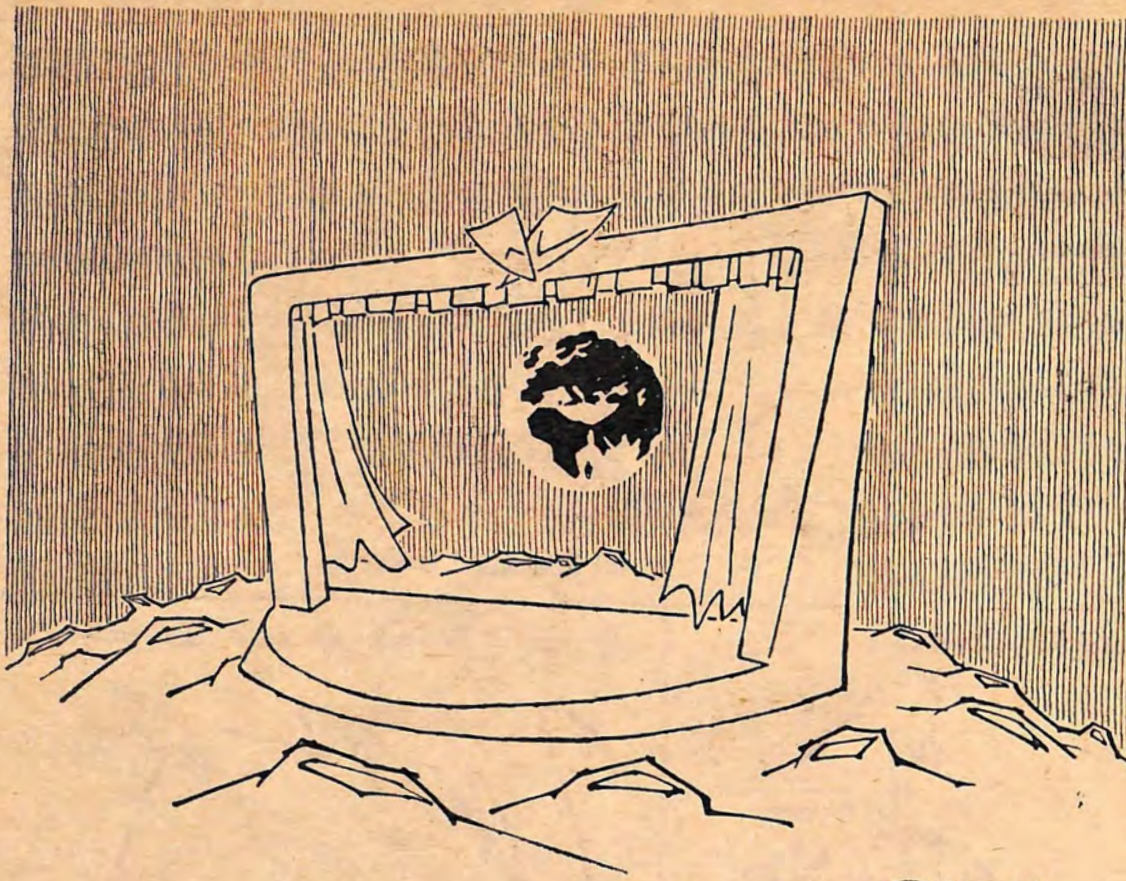
Bu durumda iğneden ipliğe kadar Türkiye'de imal edilen sanayi maddeleri pahalılaşacak demektir.

Zaten zamlar içinde yüzen halkımız arasından Gider Vergisinden tek kurtulan mutlu yurttaş grubu kimler olacak biliyor musunuz?...

Yurt dışında yaşayan işçilerimiz! Çünkü memlekette idame-i hayat etmediklerinden Gider Vergisine tâbi mallar almak mecburiyetinde değiller.

Vergi üstüne vergi koyabilmek için yurttaşın peşine fena halde takılan hükûmetimiz duymasın bu söylediklerimizi... Yoksa işçilerimize de bu vergiden kurtuluyorlar diye bir «Kurtuluş Vergisi» koyar!

Reşit AŞÇIOĞLU

Yazısız

Birlik

PAZARTESİ

Karıştırıyor insan

Okuması yazması olmayan 54 yıllık deli, dâhi ilân edilmiş.

İngiltere'de geçiyor olay. Hiçbir şeyden haberi olmayan adamcağız günümüzün en büyük ressamı seçilmiş, sanat eleştiricileri tarafından e-şi görülmemiş bir ilgi gösterilmiş, eserleri birçok ülkede sergilenmiş.

Biz, sözü edilen adamın ne cahilliğindeyiz, ne deliliğinde, ne dâhiliğinde... Bir kimsenin delirmesi için ille okuma yazma bilmesi gerekmediği gibi, dâhi denmesi için de delirmesini beklemek şart değildir elbet. Ne dâhiler bilinir ki elifi görse mertek sanır. Ne deliler tanınır ki birer dâhi pozuyla ülkelerin yönetimini ellerine alır. Söz gelişi, Neron da bunlardan biriydi.

Diyeceğiz, deli ile dâhiyi birbirinden kesinlikle ayırmak bakımından

bir yenilik getirmiyor İngiltere'deki olay. Sadece akılının tarifini yapmamıza yardımcı oluyor. Ve bizlere «Bir doğruyu bulmak için yarın asır bocalayanlara, akıllı denir» demek kalıyor.

Diğerine gelince: İngilizlere has bir gelenek olsa gerek. Meslekte 50 yılını tamamlayan delilere jübile yapılabacağına, dâhi ilân ediyorlar demek!

SALI

Modern bir örnek

Parti liderleriyle özel konuşmalar yapan bir büyük gazetemizin Genel Yayın Müdürüne Demirel, «Mesele pahalılık değil, geçim sıkıntısıdır» demiş.

Hani şu AP'nin memlekete yararlı hiçbir iş yapmadığını iddia edenler soğuk algınlığına uğrar da, sesleri kısır inşallah!

Bir siyasi parti üç beş yılda ülke yararına bundan fazla ne yapar birader? Şu kısa süre içinde az mantık örnekleri vermediler...

«Borç almayalım da fukara mı kalalım?» diyerek, borç alanın değil, borç verenin fukara sayılması gerektiğini öğretiler. Biz tersini biliyoruz.

«Pire itte, bit yığitte bulunur» diye bellediğimiz atasözünü değiştirerek, «Borç yığidin kamçıdır» dediler.

Şimdi de karamsarlığa kapılmamamız için en modern mantık örneğini veriyorlar: «Mesele pahalılık değil, geçim sıkıntısıdır!»

Buyrun, çoğaltalım bunu. Bakın bir anda nasıl toz pembe göreceğiz etrafı:

«Mesele parasızlık değil, aylık kazançla ay sonunu getirememektedir.»

«Mesele işsizlik değil, çalışacak sayıda fabrika bulamamaktadır.»

«Mesele kış ortasında odun fiyatlarının yükselmesinde değil, vatandaşın yeterince odun alamamasındadır.»

«Mesele açlık değil, Doğu'daki vatandaşın yiyecek bulamamasındadır.»

«Ve mesele düzensizlik değil, iktidarın bütün bunlara çare bulamamasındadır!»

Bizden bu kadar. Örnekleri çoğaltın isterseniz. Hem bir eğlence aracı bulmuş olursunuz kendinize, hem de renklenmiş olur uzun kış geceleriniz.

— Bu kadar titredüğümüz yeter —

Türkiye'de yaşlı erkekler evlenmek için genç kızları seçiyor. — Gazeteler —

— Çocuklar bana benzemeyince makyajla ben çocuklara benzemek zorunda kaldım!..

MEKSİKA

Gel, biraz terleyelim!..

ÇARŞAMBA

Kolay biter mi?

Geçim sıkıntısından illallah diyen yirmi yıllık bir devlet memuru istifasını verip, simitçiliğe başlamış! Ama sıkıntı dediğin kolay bitmez ki... Yine dertli adamcağız.

Memurken şikâyetçiydi paradan; şimdi ise kendini gölge gibi izleyen zabıtanan!...

PERŞEMBE

Bir kere girerse...

Bulgaristan'dan alınacak elektrik, gümrükten geçecekmiş.

Yazısız

Haydi bakalım... Sevincimiz kaldı mı kursağımızda!

Şimdiye kadar söndüğü de olurdu, yandı da... Bundan sonra gecelerimiz geçecek demektir mum ışığında!

Zira nakledilen enerjiye bir kere el koydu mu gümrük, evimize zor gelir elektrik!

CUMA

Hey mübarek hey!

Memurlarını ve köy muhtarlarını sık sık bir aray getiren Bismil kaymakamı, elemanlarının bozulan moralini düzeltmek için davul çalıyor.

Hey gözünü sevdiğimin davulu hey! Nelere kâdirmışsın de, biz bilmezmişiz.

Er meydanları ile Ramazan gece-

lerinin dışında pek işe yarayacağını sanmazdık. Oysa seni boynuna asan, tokmağını eline alan gülm gülm vuruyor!

Kimi, dinleyenlere moral verdiğini sanıyor; kimi sözde şekerleme yapanları uyarıyor.

Etkisini görsek neyse ya, herkesin horul horul uyuduğu bir yerde, zavallı davul sadece tokmaklandığıyla kalıyor!

Çalgıyla çengiyle pek uyanacak kimselerden değiliz de...

CUMARTESİ

Sıra işi

Ankara'dan sonra, İstanbul İETT. idaresi de öğrenci pasolarını kendi vermek için harekete geçmiş.

Söylentiler doğruysa, harekete geçme sırası Trafik Müdürlüğünde sayılır. Artık fakültelerin önlerine o-

tobüsler için park mı yaptırır, plântonluklar mı koydurur bilmeyiz. Bildiğimiz tek gerçek, Üniversiteye başlayacak demektir bizim de otobüslerimiz!

PAZAR

Öyle değil mi?

Maliye Bakanı Mesut Erez, «Fiyatlar arttıkça maaşlar yükselecek» buyurmuş.

Aldığımız sistemle, Bakanın söylediklerini karşılaştırdınca pek fark göremiyor insan.

Maaşlar artınca fiyatlar artardı eskiden, yine öyle olacağı anlaşılıyor sayın Erez'in demecinden: «Fiyatlar arttıkça maaşlar yükselecek!» Derken efendim maaşlar arttıkça fiyatlar yükselecek, maaştı, fiyatı bizim tahtaravallı inip çıkmasına devam edecek!

— Aaa, sen hâlâ büroda mısın?.. Ama ben soyundum bile şekerim!..

HİKÂYEYE başlamadan önce, izin verirsiniz, mazbatasını yeni cebine yerleştirmiş milletvekili edası ile sözlü soru önergesi gibi konuşalım:

Her yıl dünyanın çeşitli ülkelerine, çeşitli amaçlarla topluluklar gider. Bu heyetlerin sayısı kaçtır? Hazineye kaç mal olurlar bu beylik geziler? Şimdiye dek ne gibi faydalar sağlanmıştı?

İktisadi işletmelerden birine kapağı atmış, becerikli bir arkadaşımız vardır. Sevinçle ellerini çırpıyordu:

— Gidiyoruz!... Gidiyoruz!...
— Nereye?
— Avrupa, Amerika, Afrika, Asya... Kaç kıta varsa, say hepsini...
— Neden icabetti bu dünya turu?
— İş bilenin, kılıç kuşananın değil mi? Heyete dahil oldum...
— Ne heyeti imiş bu?
— Kontakt heyeti...

Anlatınca işin şaka değil, ciddiyetten daha öteelerde bulunduğunu öğreniyordum:

Kitabına uydurulmuş, elektrik kontakları konusunda, dünya çapında bir inceleme hazırlamanın kolayını bulmuşlardı. Elektrik kontakları neden oluyor, önlemenin çareleri, yılda kaç yangın çıkıyor, kaç milyon zarara sebep oluyor? Bütün bunlar incelenecek, etütler hazırlanacak, dosyalar doldurulacak, bütün diğer incelemeler gibi depoya indirilecek. Amaç, bedavadan gezi yapılabilmek!

Becerikli dostum ellerini çırparak, sözlerine devam ediyordu:

— Böyle gezilere kapağı atmanın ilk şartı kulakların delik olması. Fare gibi tıkırtıyı duyacaksınız! Haber kulağıma çalınca, soluğu müdürün odasında aldım:

— Ne o, Ömer?
— Allah ömürler versin, beyfendi...

— Bir arzun mu var?
— Allah sıhhat ve âfiyette daim eylesin, sayın müdürüm...

— İzin mi istiyorsun?
— Allah daha büyük makamlar ih-san eylesin.

— Söyle Ömer, para mı lâzım? Avans mı istiyorsun?

— Sağlığını, daha büyük işletmelerin başına geçmeni temenni ediyorum Tanrıdan!

— Terfi mi ettireyim? Şef mi yapayım?

— Bana terfiden, şeflikten önce zat-ı devletlerinin sağlığı lâzım...

— Peki evlâdım, ne istiyorsun öyleyse?

— Beyefendi... Dün gece bizim bucağın parti kongresi vardı. Bir de baktım yanımda bizim Süleyman!...

— Teknik atelye şefi Süleyman Çölaşan mı? Çalışkan çocuktur, parti kongrelerini kaçırmaz!

— O değil beyfendi, bizim Süleyman... Beni görünce geldi yanaklarımdan öptü. Ben de durur muyum? Tombul yanaklarına öpücükler kondururdum...

— Ustabaşı Süleyman Şenocak ha? Halbuki bana düzencilerdendir diye rapor etmişlerdi de, sicil vermemiştim kerataya... Demek akli başına geldi, kuyruğunun dürüleceğini anladı.

— Hayır beyciğim... İspartalı Sü-lü... Elimi sımsıkıca tuttu:

— Ömer'cim, hayatım... dedi, bilirsin seni severim. Çocukluğumuz beraber geçmişti. Gözümün altına bak... Sol tarafta. İşte şu kırmızı yer. Nedir o, bil?...
— Kedi tırnağı...
— Değil!
— Manikürlü tırnaklardan birinin yarası?

— Hayır!... Ne çabuk unuttun? Kavga etmiştik de, sen elindeki sivri taşla vurmuşsun... Onun yarası... Okur yazarlığın kuvvetlice bulunsa seni milletvekili seçtirir, kontenjandan senatoya sokarım. Şimdi nereden çalışıyorsun? İşletmede mi? Vah, vah... Harcamışlar seni Koca Ömer! Senin gibi dörtbaşı mâmur gözüpek partiliye orası yakışır mı?

— Sü-lü, dedim, sen şimdi beni bırak. Geçinip gidiyoruz, işte. Vatan sağ olsun. Önce bizim müdürü ele alalım... Partiye kayıtsız işçiden geçtim, sinek bile işletme kapısından içeriye giremiyor. Ne ustabaşları, mühendisleri partiye yan baktılar diye dışarı attı. Dinledi de:

— Adını, soyadını not edeyim, dedi.

— Haddim olmayarak zatınızın adresini verdim.

— Sağol, Ömer. Demek o Süleyman, bildiğimiz Süleymandı ha?

— Öyleydi beyciğim...

— Ömer'ciğim, gel şöyle yanıma otur. Oraya değil, buraya. Sokul Ömer'ciğim, yakınıma gel şöyle. Biz inceleme gezisine çıkıyoruz, ay başında. Dün gece aklıma geldi, yengenle otururken... Ömer'siz ben yurt dışına adımımı atmam, dedim.

— Sağol müdür bey... Yanınıza yakışır mıyım, bilmem ki?

— Yarnın iyi bir terziye ölçüntü aldırt. Parası gezi giderlerinden ödenecek. İyisinden üç takım elbiseyi ay başına kadar yetiştirsin...

— Sonra yüzüme baktı:
— Ömer, dedi, hastasın sen yavrum...

— Bir şeyim yok, demir gibiyim müdür bey...

— Yooo, hastasın... Baksana yüzün sapsarı.

— Size öyle geliyordu.

— Hasta hasta çalışamazsın. Daha ay başına yirmibeş gün var! Bak, oksürüyorsun!

— Hafif soğuk algınlığı, başka bir şeyim yok!

— Dur, doktora telefon edeyim. Alooo, doktor Hasan beyi bağlayın... Doktor bey, sen misin? Ben işletme müdürü... Nasılsın doktor, iyisin ya... Yine işçilerden viziteye çıkan mı çoğaldı? Vay tembeller... Alıştılar dalgaya. Yövmiye işleyecek, raporluymuş diye gidip evde yatacaklar... Nerede o yoğurdun bolluğu. Sedyeye ile karşına gelmedikçe, bakma gözlerinin yaşına. İşçi hasta mı olurmuş?

Ben işin nereye varacağını aşağı yukarı kestirmiştim. Bütün bu komplimanlar, hatır sormalar, aşağıdan alıp, önden yuvarlanmalar, rapor koparmak içindi.

Müdür, ağzını mikrofona biraz daha yaklaştırmıştı:

— Doktorcuğum... Lojman işini ön plana aldık. Binanın cephesini önden arkaya çevirmekense, yıktırıp yeniden yaptırmak daha iyi. O zaman hem güneş görecek, hem de sayın hekimimizin zevkine göre inşa edilecek... İşletme masrafına mı girdi?... Yok canım, alt tarafı iki yüz bin lira değil mi? Fazla mesailerden, işçi, mutfak masraflarından kısıntı yapar, çıkarırız bir kısmını...

Yanımda kim var, biliyor musun? Alo, santral... Kesne kızın, önemli konuşma yapıyoruz, yanımdakini tahmin et bakalım?

— Parti başkanı değil... Behiç bey sabahleyin gelmişti. İşletmedeki boş kadroların listesini almaya gelmiş... Elimizde sağlam adamlar var, dedi. Onlar da olmasa dedi, boykotlar a-

lır yürütür... Grevlerden geçilmez... Mitingler caddeleri tıkar. Biz de ne idiği belirsiz kişilere iş vermekten-se, denenmiş, vatan sevgisini ispatlamış adamları tercih ediyoruz. Önce memleket dimi ya...

— Doktor, yanımdaki çok sevdiğim bir ahabap... İşletmede küçük bir görevde çalışıyor şimdilik. Azıcık hastalanmış. Görevine çok düşkün... Gizliyor rahatsızlığını... Dur öğreneyim, neyi olduğunu... Ömer bey... Dilini çıkar bakayım. Paslı efendim, dil bembeyaz... Nefes al şimdi... Duyuyor musun doktor hırlıttı... Nefesini kes... Kesemiyor... Kesemiyor nefesini...

— Grip mi dediniz?... Üç günde geçer mi?... Yooo, doktor gribe benzemiyor bu. Sen daha iyi bilirsin, lâkin... Grip değil galiba! Garip bir hastalık Hasan bey. Tahminime göre bir ayda ancak geçer.

— Sağol doktor... Şimdilik bir ay yeter. Bir ay sonra zaten dünya turuna çıkacak heyete dahil. Geziye çıkacağız! Avrupa gezisinde size lâ-yık bir hediye bulamıştım. Bu sefer Japonya'ya da uğrayacağız. Yavru-lar da aklımda. Yürüyen askerler, uçan daireler getireceğim yumurcuklara...

— Ben mi? Şimdilik iyiyim Hasan beyciğim... Dünya turundan dönünce hastalanırım artık!... Malûm, Asya'ya da uğrayacağız. Dönüşte yalnız gümrüksüz eşya değil, Asya grubu da birlikte getiririm. Üç ay kadar bir rapor lütfedersiniz, yorgunluğum çıkar sayın doktor. Hadi hoş-ça kal!

Ömer, dünya turuna çıkan heyete katılma olayını şöyle bitirmişti:

— Ne Başbakanla arkadaşlığım vardı, ne ömrüme Başbakan görmüş, ne de konuşmuşum. Açık gözler dünyasında ben de bir numara yapmış, dünya turuna çıkmıştım. Heyete dahil olanların hepsi de, benden önce numaralarını yapmışlar, boş valizlerini kaptıkları gibi soluğu hava meydanında almışlardı...

Burhan ESEN

★

Korku

Ruh doktoru, muayeneye giden hastasına:

— Canınızı sıkan, asabınızı bozan bazı şeyler var galiba, dedi. Üstünde durmayın. Canınızı sıkan kimselere dik dik bakın, alaylı alaylı gülün.

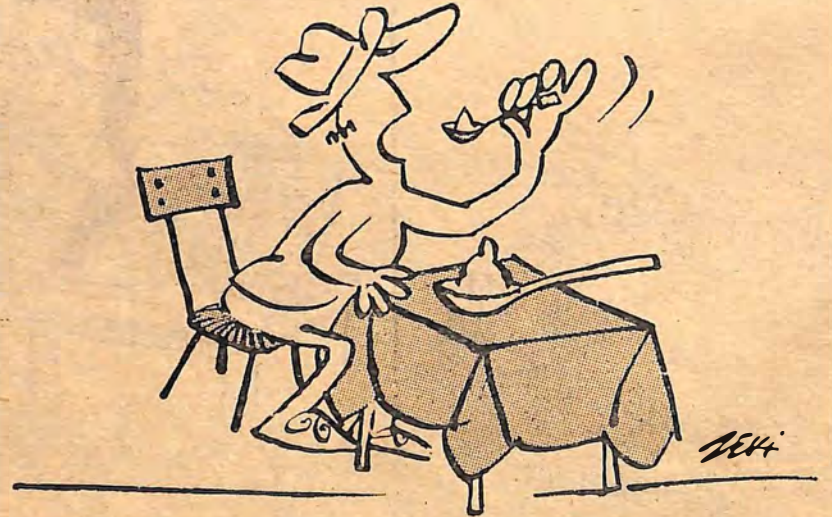
— Onu yapamam işte! diye söylendi adam.

— Neden?

— Bahsettiğiniz kimseler karım ile kaynanamdır, mübareklerin şu kadarcık mizah zevkleri yoktur!

Lokantalarda porsiyonlar...

Gittikçe küçülüyor!.. — Gazeteler —

Mini Suç

ŞAHİSLAR : Edmond - Fernande
SAHNE : Yeni evlenen Fernande ile Edmond'un ilk gecelerini geçirecekleri yatak odası. Şöminenin üstünde portakal çiçeklerinden yapılmış bir çelenk. Pencerenin önünde ipek yastıklarla, atlas yorganla hazırlanmış bir karyola. Yorganın bir ucu açılmış, Yeni evlileri beklemektedir. Fernande ile Edmond ayakta, uzun uzun öpüşmektedirler.

Edmond:

— Oh, nihayet yalnız kalabildik!

Fernande heyecanlı:

— Evet şekerim.

Edmond:

— Ne kadar güzelsin...

Fernande:

— Sen de ne kadar yakışıklısın...

Beni seviyor musun?

Edmond:

— Ne soru!... Böyle bir anda sorulur mu bu? Sen benim beyaz zambagımsın, meleğimsin! Biliyor musun, karım olduğuna hâlâ inanamıyorum.

Fernande büyük bir ciddiyetle:

— İşte oldum!

Edmond:

— Düşünüyorum da, iki ay öncesi ne kadar birbirimizi tanı mıyorduk bile. Bir süetere ihtiyacım olacak da, Sasther mağazasına gideceğim ve orada sana rastlayacağım...

Fernande:

— Kismet işte... Aynı gün eşarp almak için aynı mağazaya gideceğim ve orada seninle karşılaşacağım. Birbirimizden hoşlanacağız, yıldırım çarpmışa döneceğiz ve bugün evleneceğiz!

Edmond:

— Birkaç dakika sonra sana sahip olacağım!

Fernande kırıtır:

— Sabırsızlanıyorum!

Edmond:

— Bu kutsal anı bana yataşacağın için ne kadar mutluyum bilsen. İyi ki evlenmeden önce teslim olmadın bana. Öyle yapseydin, şimdi seni daha az severdim!

Fernande:

— Israrlarına karşı koymakta haklıymışım değil mi? (Başını kocasının omuzuna dayar, içini çeker) Yalnız sevincimi gölgeleyen küçük bir mesele var.

Edmond:

— Küçük bir mesele mi?... Ne gibi?...

Fernande:

— Daha doğrusu önemsiz, küçük bir suç... İlk tanıştığımız gün de bunu söyleyebilirdim ama böyle basit şeylerle seni üzmemek istemedim.

Edmond endişeli:

— Rica ederim çabuk söyle!

Fernande:

— Ben şeyim...

Edmond:

— Nesin?

Fernande:

— Söyledim ya şekerim önemi yok diye... Ben...

Edmond:

— Evet, sen...

Fernande:

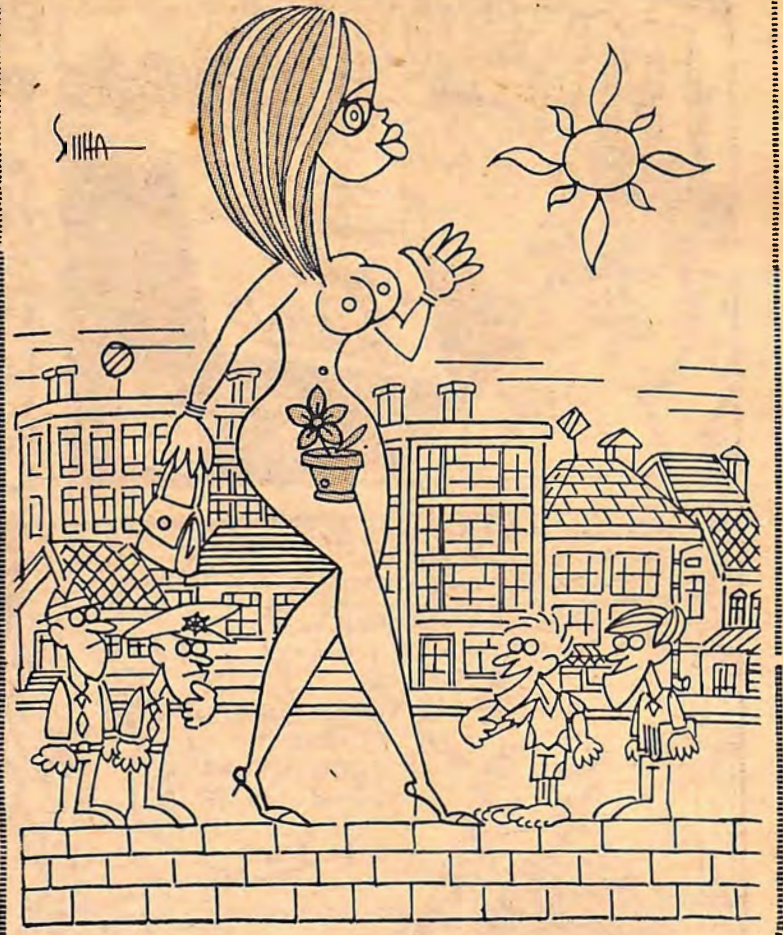
— Ben az birşey...

Edmond:

— Evet, sen az birşey...

Fernande:

Giyimde «Maksi modası» rağbet buluyor. — Gazeteler —

SAKSİ MODASI!

— Hâmileyim!
Edmond sararır, morarır:

— Hâmile misin?

Fernande:

— Evet.

Edmond bitkin, bir koltuğa çöker:

— Kimden?

Fernande:

— Darılma ama bazen çok değişiyorsun. Babası sen olacaksın ya, bırak çocuk kimden olursa olsun!

R. Pico'dan

Kim?

İndiği otelde genç ve güzel bir kadınla karşılaşan delikanlı, müdüre sordu:

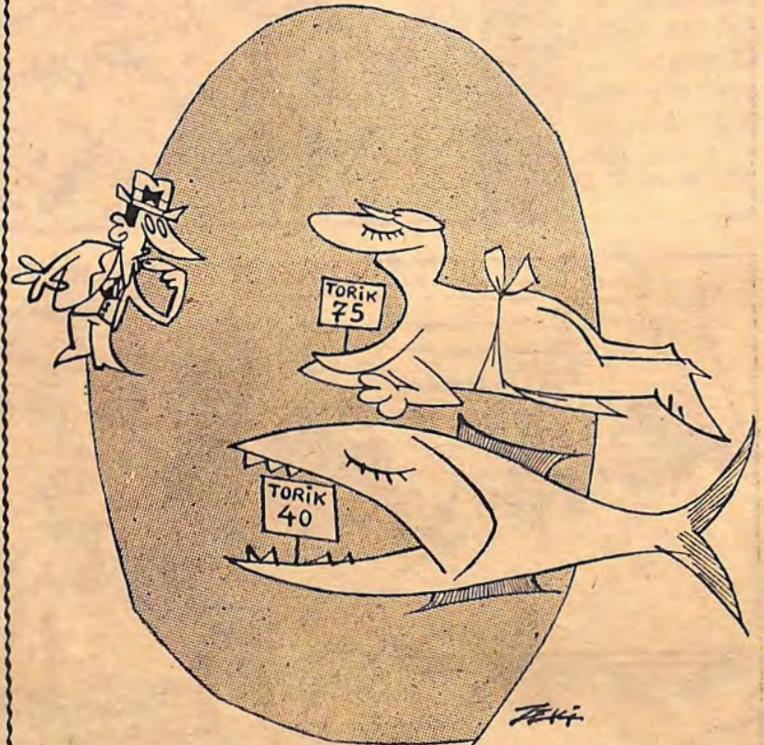
— Kim bu kadın?

— En eski müşterilerimizden biridir, diye cevap verdi müdür.

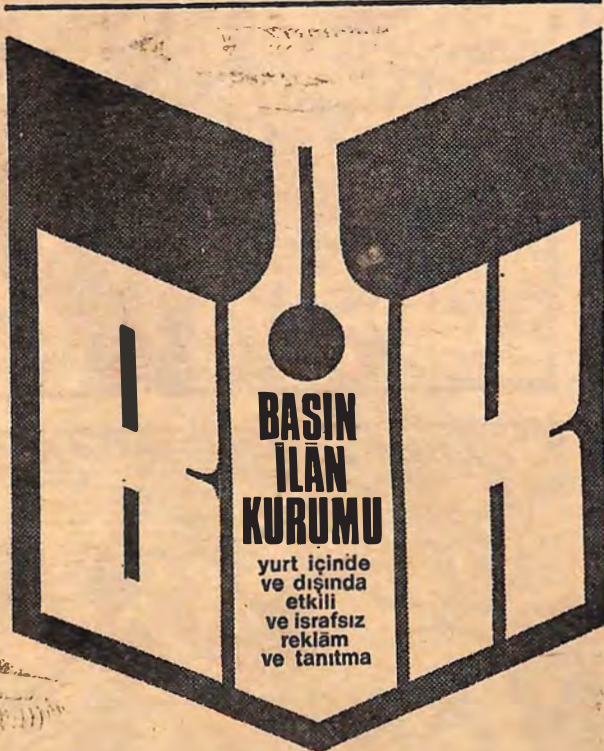
— Sık sık gelir mi buraya?

— Evet. Bütün balaylarını otelimizde geçirir.

Balıkçıların «Derya kuzusu» dedikleri torik, 40 ile 75 lira arasında satılıyor. — Gazeteler —

BALIK VE BALIKÇI!

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 276600 - 276601, İstanbul

(Basın : 6141 — 15)

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

ARABANIZI ÇALDIRMAMAK İSTİYOR MUSUNUZ ?..

1 — Araba almak, araba sahibi olmak Anayasamızın herkese verdiği hürriyetlerden mülkiyet hürriyetine girer... Araba, her eşya gibi bir insanın sahip olabilmesi lâzım gelebilen bir şeydir... Tabii araba alabilecek kadar paranız varsa...

Bu parayı edinen herkes ya acentadan, ya da komisyonculardan beğendiği arabayı, peşin veya vâdeli olarak alabilir... Şimdi bu şartlardan birine sahip biri olarak bir komisyoncuya gazete ilanlarından da faydalana-

rak gidelim... Komisyoncular İstanbul gibi büyük şehirlerin ekserisinde bulunurlar... Kapılarının önünde model model arabalar durur... Araba almaya istekli olan kimse bu arabalardan birini beğenip pazarlığını eder, kesesine ve zevkine uygun olanını komisyoncu ile anlaşarak alır... Arabanın temiz kâğıdı, evrakları, hemen bir notere götürülerek arabanın devir muamelesi yapılır... Tabii bu muamele esna-

sında alıcı açıktan birtakım ufak tefek masrafa da girer... Daha sonra arabanın trafiğe kaydı yaptırılır... Başka şehirden gelmişse plâkası çıkarılır, ruhsatı verilir ve araba, alıcının üstüne geçmiş olur... Buraya kadar yapılan muamelede en ufak bir ketenpere yoktur... Fakaaat...

2 — Vehbi'nin kerrakesi bundan sonra başlar... Birtakım meçhul şahıslar yeni araba alan kimseleri hemen deftere geçirirler... Adam acemidir. Heyecanlıdır... Yeni araba almanın romantizmi içindedir... Araba komisyoncudan alıcının evine doğru yola çıktığı anda birtakım fısıltılar ve telefonlar edilir... Bu telefonlarda neler konuşulduğu tesbit edilemeyeceğinden daima meçhul kalır... Yalnız konuşulanlar yeni satılan arabanın özellikleri hakkında ve alıcının kimliği üzerindedir... Bu adamlar, arabanın nereye gittiğini, kimin tarafından alındığını, alıcının sosyal durumunu bu telefon konuşmalarında iyice tesbit ederler...

Yine bunlar da tahmindir... Arabayı alan şahıs bütün bunlardan habersiz, memnun, eşine dostuna arabasını gösterir, fiyaka yapar... Ehliyeti yoksa alıncaya kadar araba kapıda duracaktır... O ehliyet almak için uğraşadur-

Araba sahipleri için bu soru çok rahatsız edici... Fakat bu yazıyı her vatandaşın okumasında fayda olacağını samyorum... Ayrıca benim arabam bir hafta önce çalındığına göre, bu hususta yetkili biri olarak konuşabilirim...

Şimdi aşağıda, bir arabanın çalınması hakkında başımdan geçenleri ve bu hırsızlığın seyrini anlatmaya çalışacağım...

sun, meçhul kimseler o civarda hummalı bir soruşturmaya geçerler... Arabayı nasıl yürüttü, nasıl ortadan kaybolacaklarını plânlarlar... Arabayı alan kimse ise her sabah arabasını yıkar, etrafında dolaşır ve işine gider... Eh, bir hafta sonra arabasına binip dolmuş duraklarında beklemekten kurtulacaktır... Onun ehliyet almasına fırsat vermeden arabayı ortadan kaybetmek zamanı gelmiştir... Hırsızlığın günü ve zamanı kararlaştırılır... Veeee...

3 — Kararlaştırılan gece faaliyete geçilir... Araba ekseri ana yola yakın sokaklardan çalınacağından araklama trafiği önceden düzenlenmiştir... Araba sahibi gece karısıyla bir yere çıkabilir... Onun için arabayı yürütme saati sabaha karşı 003 ve 005 arasında olmalıdır... Çünkü bu saatte herkes derin uykuda olup bilhassa mahalle bekçilerinin en yorgun oldukları saattir... Neredeyse sabah olacaktır. Arabayı çalmaya memur meçhul ve yetkili şahıslar bütün bu şartların duruma uygun olduğu anda çalışmaya koyulurlar... Birisi erkete beklerken öbürü yanında bulunan özel âletlerle arabanın küçük camının keleşini kaldırıp kapıyı açar... Direksiyon kilitli ise bunu da her arabaya uyan anahtarla açıp arabayı çalıştırır...

Artık araba onların emrindedir... Son bir defa araba sahibine bir selâm sarkıtıp gazırlar... Bu elim olayı, ancak o sırada kapıların önündeki çöp tenekelerinden nevale arayan bir sokak köpeği görmüştür... Onun da şahadetini kabul olamayacağına göre ortada korkak bir görgü şahidi yoktur... Zaten biz bütün bunları düşünene kadar araba ortalktan yok olmuştur...

Arabayı yürüten meçhul şahıslar daha önce çizdikleri rota üzerinden hareket ederler ve çapraz yollardan şehir dışına çıkarlar... Bu olay ne de olsa bir hırsızlıktır. Onun için asapları gerilmiştir... Yanlarında bulunan nevalelerini açıp sabaha karşı birer tek atarlar... Arabanın radyosu varsa onu da açıp müzik zevklerini de tatmin ederler... Arabayı ya kendi hesaplarına, ya da bir şebeke hesabına çalışmışlardır. Her iki halde de ilk yapılacak işlerden biri yanlarında bulunan sahte plâkayı arabanın plâkasıyla değiştirmektir. Bu da tenha bir köşede üç dakikada biter... Arabanın ne şekilde ortadan kaybedilip, ne şekilde istifade edileceği de bu şebekenin bileceği iş-tir. Kimseyi alâkadâr etmez... Ondan sonrası da zaten hep karanlık kalmaktadır...

4 — Şimdi gelelim araba sahibine... Ertesi sabah yine pencereden bakıp arabasını göreceğine, aşağı inip onu sileceğine, etrafında dolanacağına emin kalkar... Fakat zalim kader gözlerinin önüne hazin bir tablo serecek, arabasının yerinde bomboş kaldırım taşlarını bulacaktır... O andaki hisler ve psikolojik durum ancak arabası olanlar tarafından tahlil edilebilir... Araba sahibi saçını başını yola-

rak ilk olarak deli gibi dışarıya fırlar... Sağa sola koşar... Bayılır... Ayıttırılır... Tekrar bayılır... Olay kısa zamanda mahallede duyulmuş ve her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştır... Bunu kimin yaptığı herkes için önemli bir sorudur...

Araba sahibi derhal harekete geçip mahalli karakolu haberdar eder... Karakolun kadrosu çok dar ve iş çok olduğundan araba sahibi iki saatini orada ziyan eder. Bu arada arabanın tüymesi daha kolaylaşır... Evrakları müdüriyete götürecek memur başka iş için gittiğinden araba sahibi evrakları kendi eliyle müdüriyete götürür... Orada hemen arabanın eşkâli tesbit edilir ve çalınan arabalar listesine geçirilir... Arabasının akşama kadar bulunacağını ümit eden araba sahibi, tabii o gün akşama kadar trafiğe, oraya buraya gitmekten iş filân yapamaz... Yolda her geçen arabayı kendi arabası sanmaya başlar... İlk gün

çok timit vericidir... Daha sonra günler geçtikçe herkes ona fikir vermeye başlar... Arabanın bulunması günler geçtikçe zorlaşır... Araba sahibi işini gücünü unutup bir taksi tutar veya iyi bir arkadaşının arabasıyla İstanbul'un sokaklarını aramaya başlar... Fakat her geçen saat zavallıyı ümitsizliğe düşürür... Gece rüyalarında hep arabasını birtakım sokaklarda görür... Uyanır uyanmaz sokağa fırlar... Gün geçtikçe arabanın bütün yurt çapında bir aramaya tâbi olacağı fikri hâkim olur... Fakat bütün memleket yüzlerce sokak, şehir, yol demektir... Artık bu çözülmesi çok zor bir bilmecedir... Çözmeye çalıştıkça çıkmaza girer... Sinirleri artık adamakıllı laçka olmuştur... Sık sık gözleri dalar ve düşünür... Aca-ba arabası ne olmuştur?... Nerededir?... Gazetelere verilen ilânlardan da bir haber çıkmaz... O adam ya artık hayatının sonuna kadar arabaya binmez, ya da otomobil kelimesini hayatından siler...

Bu işin sonunun ne olacağı artık kadere kalmıştır... Her iş gibi... Bilmem sayın araba sahipleri anlatabildim mi?..

— Ne var? dedi.
— Hamide abla nerde? dedim.
Adam, çabucak indi aşağıya:
— Sen miydin o it? dedi, yapıştırdı tokadı. Sen kaçırdın onları piç kurusu, sen!
Nasıl kaçtım oradan bilmiyorum. Demek kaçmışlardı. Ve bu kaçmanın çok gizli plânlarını demek ben taşımıştım bu cepheden o cepheye, o cepheden bu cepheye... Ne mutlu be bana!... Pekiyi, şimdiye dek bu adam neredeydi, niye kızına sahip olmamıştı, hiçbir zaman öğrenemedim bunları...

Bu açıktan kazandığım paraları bir çiçek saksısının içinde saklıyordum. Bizim çeşmenin suyu kuruyunca, tüm biriktirdiklerimi oradan alarak bir fırına götürdüm, bütünlendim. Kocaman bir kâğıt para oldu. Anam:

— Bu ne? diye sordu.

— Buldum! dedim.

Anam da, babam da telaşlandılar. Ama, ben yalan söylemezdim ki... N'oldu sonra bu kâğıt para bilmiyorum, kimbilir bu tırtıl evin hangi yırtık bohçasına yamalı olmuştur...

O kış okula gerçekten ayakkağıyla gittim. Uzun konçlu, kırmızı bir lâstik çizme. İçi de bembeyaz. İki gece koynumda yatırdıktan sonradır ki, ancak giymeye kıyabildim. Ve giydiğim gün, çocuk dünyamda yağmur duasına çıktım:

— Allahım bi yağmur!... diye.

Yağmurda sulara girecek, su almayan ayakkağıyla geçen yılların acısını çıkaracaktım. Ne yazık ki tam iki ay duamı kabul etmedi Allah!... Duamın kabul olduğu zaman da, çoktan delinmişti bizim kırmızı çizmelerin altı. İşte o zaman peder, yine en büyük icatlarından birine girişti. Bu kez, uzun konçlu lâstik çizmeyi monte etti nalin üzerine. Aysel'ler, Lâle'ler epeyce gürür geçtiler ama, onda da avunacak bir taraf buldum kendime:

— Kendilerinin yok da ondan kıskanıyorlar, diye.

Çulaki pantolonum üç ay dayanmadı. Ona da bir icat anam uydurdu, nasıl olsa pederden epeyce kurs görmüşlüğü var. Pantolonun paçalarını kesti, ne uzun, ne de kısa... Oradan çıkardığı parçayı kucuna yamadı.

Velhasıl bizim şeker sektörlüğümüz ancak üç ay mutlu kıldı bizi...

Kardeşim pek tutumlu değildi, ama ben çok tutumluydum. Kalemlerimi minicik kalıncaya dek kullandım. Ne de olsa icatçı başı Ahmet efendinin oğluyduk, kanımızda onun kanı dolaşıyordu. Kalem ufalınca, onu bir kargının ucuna geçirir, uzatırdım. Eh, öylece de on, onbeş gün idare ederdik yeni kalem almadan. Eski kesekâğıtlarından defter yapmakta anamın üzerine yoktu. Her sayfası ayrı bir renk olan defterime, Aysel'ler, Lâle'ler bakarlardı:

— Baban bunu İstanbul'dan mı getirdi? derlerdi.

Gülerdim... Onlar da gülerlerdi. Ben susardım, ama onlar hâlâ gülerlerdi.

Bir gün nasıl oldu bilinmez, bir Lâle'nin çok kıymetli, üzeri cici bi-cili kurşun kalemi kaybolmuştu. Olur a, kimbilir nerede düşürmüştür hoplarken zıplarken... Kalem arandı, tarandı, bulunamadı. Ama, tüm gözler bende... Sanki, kaleminin ucuna kargı geçiren insan hırsız olumuş gibi... Teneffüste, Lâle'ler, Aysel'ler, Tanju'lar başıma biriktiller:

— Bunu sen almışsındır mutlaka, dediler.

— Hayır, dedim, ben almadım. Almadım ben!

— Sen aldın sen!

— Hayır!

— Ama senin kaleminin ucunda kargı var.

— Ben almadım, vallaha billâha ben almadım.

Ağlamaya başladım.

— Aldın da ondan ağıyorsun değil mi? dediler.

— Hayır, dedim, hayır...

— Sen aldın sen, söyleyeceğiz öğretmenel...

O anda gözümün önünde kalemler uçuştı... Renkli kalemler, uzun kalemler, kısa kalemler...

— Ben almadım, vallaha billâha ben almadım diyorum size!

Koştı gittiler Leman öğretmene. Biraz sonra, sanki okulu kundaklamış gibi bir yığın çocuk kolumdan bacağından yakalayarak, karga tulumba, sınıfa, Leman öğretmenin huzuruna çıkardılar. Boyuna ağlıyordum ben...

Öğretmen:

— Siz çıkın bakayım! dedi çocuklara.

Çıkıldılar ama, bu kez pencereye doldular. Bekliyorlar, öğretmen beni tokatlasın, tekmelesin. Ama öyle olmadı. Öğretmenim:

— Bak yavrum Kemal, dedi, aldınsa, bir yere koydunsa getir ver, hiçbir şey demiyecem.

Hiçkılmaktan cevap veremedim.

— Aldın mı? diye tekrar sordu.

Başımı salladım —Hayır—

— Pekiyi, niye arkadaşların senden şüpheleniyorlar?

Cebimden ucu kargılı kalemiimi çıkardım. Ama:

— Bunun için, diyemedim.

— Koy onu cebine, haydi git! dedi.

Yıkılmış çıktım oradan. Çok kafamdan geçti, girme bir daha bu sınıfa, bu okula diye. Ama anamın sözü geldi aklıma:

— İnsan ancak okursa büyük adam olur!

Ve insan olan öğretmenimi düşündüm...

Ders boyunca hiçkıldım durdum arka tarafta. Öğretmenim, iki kez saçlarımı okşadı. Çocuklara:

— Kemal çok iyi bir çocuktur, hiçbir zaman hırsızlık yapmaz, dedi.

Ama ben yaralanmıştım bir kez... Çok büyük bir mutluluk olmalıydı ki, unutmalydım bu olayı.

Gece rüyamda hep kalemler gördüm. Sivri sivri, ok gibi, orama burama saplanan demirden kalemler... Ve gece yarısı hiçkura hiçkura olayı anama anlattım:

— Üzülme Kemal'im, dedi, sen hiçbir zaman hırsızlık yapmazsın.

Başım, anamın göğsünde uyumuşum...

Sabahleyin babam epeyce sövdü saydı, kalemi kaybolana, okula, şuna buna... Eh, fakirin sövmekte gayri ne gelirdi ki elinden?...

Derse girer girmez Lâle yanına geldi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gülerek:

— Kalemimi evde unutmuşum, dedi.

Güldüm... Çocukça güldüm... Suğ üzerimden kalktığı için güldüm...

— Al, istersen bu kalem senin olsun, deyince başımı salladım:

— İstemem, benim kargı kalemin var.

İki tane ceviz uzattı bu kez:

— Al! dedi.

Almadım. İki ceviz, bir kalem, galiba çok ucuzdu insanların kırılmış gönüllerinin geri alınması...

* * *

İkinci yaz darıcılığa başladım. Sabahları daha gün doğmadan çuvalı kaptığımız gibi anamla pazarın yolunu tutuyorduk. Çok uzaktı pazar yeri bizim mahalleye. Ama olsun, darıcılığın kârı çoktu. Anam, çatır çatır pazarlık ederek darının yüzünü bilmem kaç liraya alırdı. İkiyüz darı ve zayıf naliif bir kadın... Ama yaşam kavgası bu, varolma kavgası bu...

Oradan geçen birine rica eder, çuvalın anamın sırtına yüklerdik. Güya, ben de yardım ederdim anama. Çuvalın arkasına geçer, şöyle bir ucundan tutardım. Kadıncağz, o kadar yükün altında bile yine mutluluk lafları ederdi:

— Bugün darıları ucuz aldık Kemal, ucuz! diye.

Eve gelirdik... Ah bir darı soyamak, ne zevktir, ne hoştur, ama darı yüz olunca, ama darı ikiyüz olunca, eller kesilir, kollar işlemez olur. Aynı şeyi yıllar sonra bezelye ayıklarken de hissetmişimdir...

Anam bir taraftan kazanın altını ateşler, ben bir taraftan darı soyarım. Soyduğumu kazanın içine atarım. Sayarım da bir taraftan:

— Yüz oldu, yüzon oldu! diyerekten.

Darılar kuşluk vakti haşlanmış, hazırdır. Ondan sonra kovanın altına biraz kaynar su, üstüne de aldığı kadar yirmi otuz darı, üzerine temiz bir havlu örter, bir elimde kova, öteki elimde tuz kutusu çarşılar, sokaklara düşerim:

— Darı var darı, hamama girdi koca karı, dişleri sarı sarı!...

Kaynar kova yanıma haşlar, güneş beynimi. Kovanın sapı da bu işkenceye yardım etmek için kolumu keser durur. Ama ben yine de mutluyum. Bir darıda şu kadar kâr kalırsa, iki darıda şu kadar kalır, yüz darıda bu kadar, ikiyüz darıda bu kadar... Ha gayret Kemal, darı sata sata milyoner bile olunur!...

Bir gün, bir evin penceresinden bir erkek başı uzandı:

— Darıcı lan! dedi.

Yukarıya baktım:

— Gelsene yukarı!

Anamın tembihi... Durakladım... Ama adam bağıriyor:

— Gapının ipini çektim, gel lan gel!

Ne yapacak adam beni? Darımı alırsam mı vermez? Hiç koskoca adam benim bir darıma tenezzül mü eder?

— Ne dikeliyon lan, gelsene!

— Ya Allah! dedim, daldım kapıdan içeri.

Karaulık alt evden geçtikten sonra tahta merdivenleri tırmanmaya başladım. Sahanlığa çıktım:

— Gel lan gel! dedi yine aynı ses.

Korkuyla daldım odaya... Aradan çok uzun yıllar geçti, hâlâ unutamam o sahneyi. Daha o güne dek çıplak bir kadın görmemişim ki bir erkeğin yanında. Bir kadın, genç, iri iri gözlü. Üzerinde bir külot bir sütyen olmasına rağmen bana çırpıl-çıplakmış gibi geldi. Elinde de bir uzun sopa. Ortada bir tepsi, tepsinin içinde yarım tavuk ve rakı... Adam, atlet ve donla.

— Gaça lan darı? diye sordu adam.

Kadın, bir sopa çekti adama:

— Cimri, pis cimri, dedi. Ne yapacaksın fiyatımı? İki tane al işte. Adam, pis pis sırttı. Yalpalayarak yerinden kalktı, iki tane darı seçti. Kadın:

— Benimki çok tuzlu olsun! dedi.

Onunkini çok tuzladım. Bir ara yine gözlerim kadına ilişti, yatağın içinde bacaklarını karına çekmiş, tavana bakıyordu.

— Al abla! dedim.

— Ablamı sevsinler, dedi. Sonra sordu:

— Okula gidiyor musun sen?

— He, dedim.

— Kaçınıcı sınıf?

— Üçüncü sınıf.

Hiç de biz Adana'lılar gibi konuşmuyordu bu kadın. Kibardı, çok kibardı, ke harflerine ge demiyordu.

— Annen baban var mı?

— Var!

— Tavuk yer misin?

Yemem diyemedim, doğduk doğa- lı bir kez tavuk eti yemiştik, lezzeti hatırlamızıdaydı.

— Ye onu! dedi.

Elimi uzatmadım tavuğa, adam bakıyordu. Adam huzursuz ve kızgın. Kadın, bir sopa daha çekti adama:

— Ne bakıyorsun öyle çocuğa! dedi.

Sonra bana döndü:

— Ye çocuğum ye!

Bazen babamın anama gizli gizli anlattığı şeyler geldi aklıma. Çıplak kadınlar olurmuş, ziyafet masaları olurmuş, yerinde bir tek kuş sütü eksik olurmuş bu masaların, ama çok parayla yapılacak şeylermiş bunlar... Adına da hovardalık derlermiş...

Eh, bir kez de biz hovardalık yapalım. Tavuğun budundan giriştim. Ara sıra adama gözüm takılıyor. Kadınlı bu adamın darı yiyeşlerini karşılaştırıyorum. Kadının ağzında sanki sapsarı bir ağız mızıkası var, adamınsa odun. İçinden:

— Ne iyi bu abla, diyorum. Ama niye çıplak? Hem de böyle çam yarması gibi bir adamın yanında? Ne yapar ki bu adam bu ablaya? Sıkar, canını çıkarır. Ama sopası var ablanın, kızdırdı mıydı vurur bu oku- ze. Pis öküz!...

(Devamı var)

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akababa Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATİ : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa- sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Teklif

Bir bekâr, başka bir bekâr arkadaşına sordu:

- Monika evlenme teklifini kabul etti mi?
- Etti ama on, onbeş yıldan önce evlenemeyiz sanıyorum.
- Nasıl şey o öyle?
- Bana «Evleneceğim son erkek sen olacaksın» dedi de...

Karşılık

Ünlü kompozitör Liszt, konser vermek için I. Nikola tarafından Rusya'ya çağırılmıştı. Saraya gitti, konsere başladı. Sanatçıyı dinlemekten çok çevresindekilerle konuşmasını seven I. Nikola sesini yükseltince konseri yarıda bırakan Liszt'e sordular:

- Neden durdunuz?
- Öfkesini gizleyen müzisyen saygıyla cevap verdi:
- İmparator konuşurken susulur!

— Bil bakalım, ben kimim?..

En uzun kavg

Erkeği ile sebepsiz bir münakaşaya tutuşan kadın:

— İlk kocam kadar kibar değilsin! diye bağırды.

Eşi cevap verdi:

- Yaa!...
- İkinci kocam senden daha akıllıydı!
- Bak hele!
- Üçüncü kocamın güzelliğinin onda biri yok sende!

Kadının yağdırdığı hakaretleri büyük bir ustalıkla geçiştirmeye çalışan sekizinci koca:

— Rica ederim kes, diye yalvardı. Eğer beni bütün kocalarıyla karşılaştırırsan bu kavgayı şimdilik erteleyelim, yıllık iznimizde kaldığımız yerden devam edelim.

Kibarlık

Hücre parmaklıklarını kesen mahkûm, gardiyana şu nazık pusulayı bıraktı: «Hürriyetimi, dişleri bilenmiş bir testere ile, kulakları tıkanmış bir gardiyana borçluyum!»

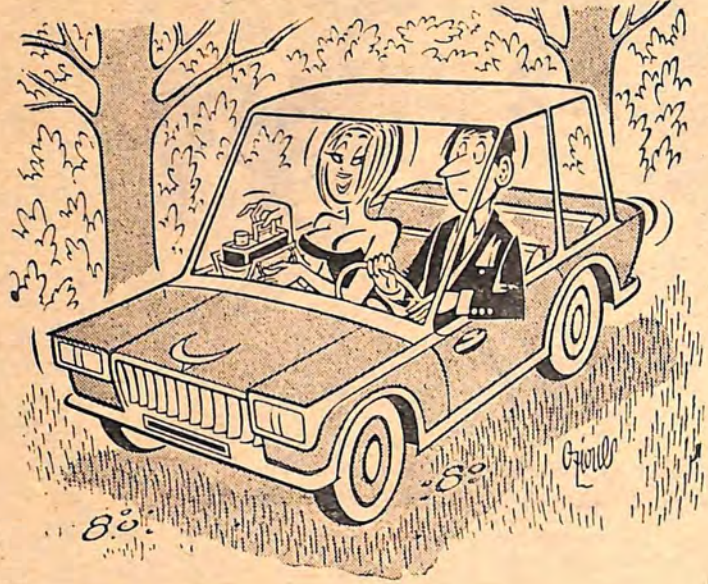
Kurs

Evi soyulan adam:

- Evime giren hırsız görmek istiyorum bay komser, dedi.
- Görün ama ne yapacaksınız?
- Gecenin saat ikisinde karımı uyandırmadan eve nasıl girdiğini sorup öğrenecektim.

— Ooo, bravo bravo!..

— Eyvah, araba yine bozuldu...

— Hıh, tabii ne olacak.. senin araban!

Gençlik

Hapisaneyi ziyaret eden papaz, tutuklulardan birine sordu:

— Buraya düşüşünüzün sebebi nedir oğlum?

Tutuklu üzgün, cevap verdi:

- Gençlik ve tecrübesizlik sayın peder.
- Hangi gençlikten bahsettiğinizi anlayamadım. Siz en azından ellibeş, altmış yaşlarında varsınız!
- Evet, ben öyleyim, diye dertli dertli içini çekti tutuklu. Fakat avukatım pek gençtir efendim!

Yardım

Oynamak için ısrarla kendini sokağa çağıran arkadaşına:

- Gelemem, dedi Toto.
- Neden?
- Babama yardım etmem gerekiyor.
- Ne yapıyor baban?
- Benim aritmetik problemlerimi çözme-ye çalışıyor!

Tehdit

İnsanların, haşarattan kurtulmak için sığıldıkları ilaçları içe içe alkolik olan anne sivrisinek, kızına bağırды:

— Eğer bu sefer de yavrulamaz, yumurtalarını düşürürsen, bir daha DDT. yok sana!

Yazısız

Yarıda kalmasın

Çevrilmesine başlanan filmde rol gereğince bir kıızılderili, başaktöre bıçak atacaktı. Sahne hazırlandı, ışıklar ayarlandı, kıızılderili bıçağını çekerken paniğe kapılan aktör, prodüktörü yakaladı:

- Ya bıçak bir yerime gelirse?..
- Yok canım, dedi prodüktör, endişe etmeyiniz. Bu kıızılderili bıçak atmada son derece uzmandır.
- Evet ama, küçük bir hatası hayatıma malolabilir!
- Pekâlâ, dedi beriki. Bıçak atma sahnesini son güne bırakalım öyleyse!

O kalsın

Sigortacıyı çağıran zengin iş adamı:

- Büromdaki bütün eşyaların sigorta edilmesini istiyorum, dedi.
- Peki efendim.
- Yalnız saatleri sigorta etmeyiniz.
- Neden?
- Onların çalınma tehlikesi yok da ondan. Sağolsun işçilerim gözlerini sabahdan dikeyyorlar, paydosa kadar saatleri sadakatle bekliyorlar!

İstek

Arkadaşına:

- Çılgın bir arzuyla kızımın evlendiği günü görmek istiyorum, dedi.
- Diğeri cevap verdi:
- Her baba böyle söyler ama, kızları evlenince de üzülürler. Çünkü bir kızın evlenmesi demek, anne ve babanın çocuklarını kaybetmesi demektir!
- Öyle ama yine de kaybetmek istiyorum. Zira ben perişan olacağımı, evleneceği adam iflâs etsin diyorum!

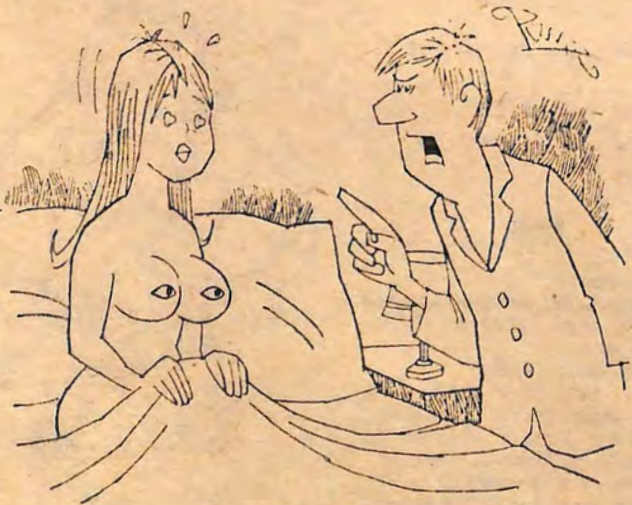
Dünya karikatürleri

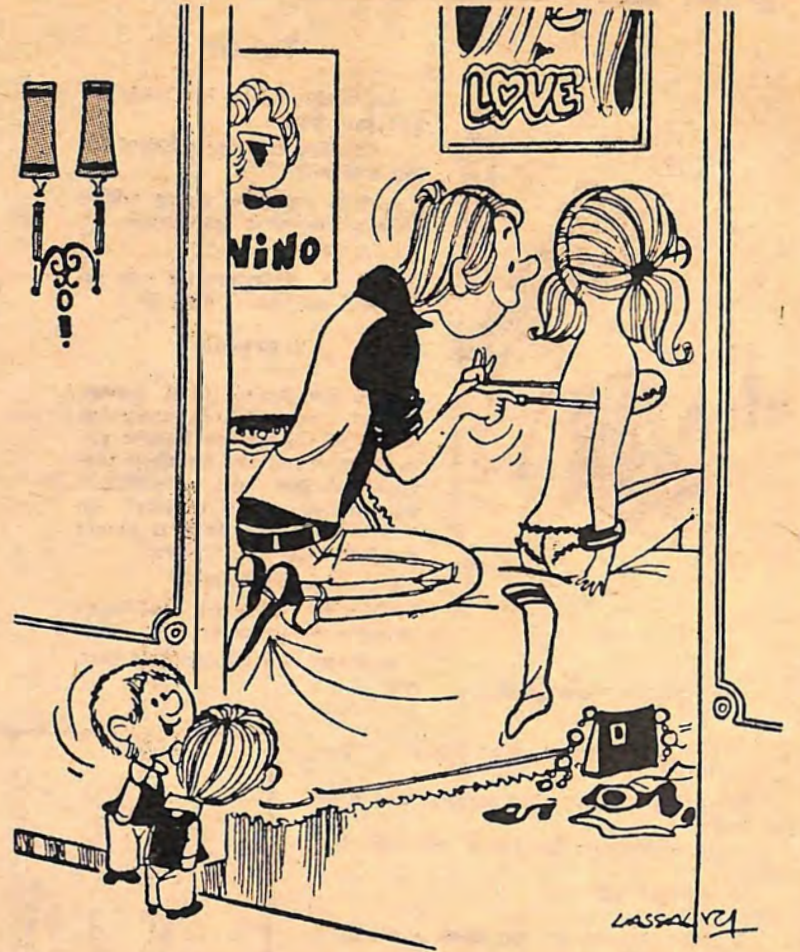
- BAKIŞLARINDAN, DERHAL ONUN BİR POLİS HAFİYESİ OLDUĞUNU ANLADIM !.

- HAH ŞÖYLE ...UZUN ELBİSENİN ASALETİ BAŞKA CANIM !..

- SENİNLE ANCAK KARİKATÜRİSTİN HATASINI DÜZELTTİKTEN SONRA YATARIM !..

- SORULARDAN SONRA, ŞİMDİ DE PRATİK DENEMELERE GEÇTİ !..

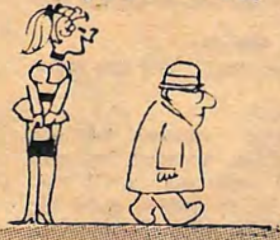
MERHABA HAYATIM,
BERABER GEZELİM Mİ ?

ÇAPKINIM
BENİM !..

HAZİNEM BENİM !..

TONTONUM BENİM !..

YAKIŞIKLI ERKEĞİM,
OTEL ŞURACIKTA
İSTERSEN !..

KARICIĞINA DÖNDÜ YİNE,
KOCA DÜMBELEĞİM BENİM ..

Ben Yelda Gürani, benim şans sayım 91 Sizinki kaç ?

Ben Yelda Gürani. Herkes gibi ben de Coca-Cola'nın ADINIZ ŞANSINIZ oyununa katılıyorum. Coca-Cola şişe kapaklarından çıkan harflerle Yelda Gürani yazdım.

ŞANS SAYIMI bulmak için harflerin altındaki sayıları topladım, 91 çıktı.

Acaba sizin şans sayınız kaç ?

Benim gibi, Coca-Cola kapakları ile adını soyadını yazanlardan,

10 talihli ŞANS SAYISININ 100 katı
100 talihli ŞANS SAYISININ 10 katı
1000 talihli ŞANS SAYISI kadar para
ikramiyesi kazanacaklar.

Siz de ADINIZ ŞANSINIZ oyununa katılın. Coca-Cola şişe kapakları ile adınızı soyadınızı yazın.

Adımı soyadımı gene yazacağım. Siz de tekrar tekrar yazın. Çünkü ad ve soyadınızı ne kadar çok yazarsanız ADINIZ ŞANSINIZ oyunundan o kadar çok kazançlı çıkarsınız.

HEPİNİZE BOL ŞANSLAR DİLERİM.

Unutmayın, Coca-Cola'nın ayrıca cazip hediyeleri de var...

tek kapakta

Hiç kapak toplamadan Coca-Cola Fabrikaları

10 ADET ARSA veriyor.

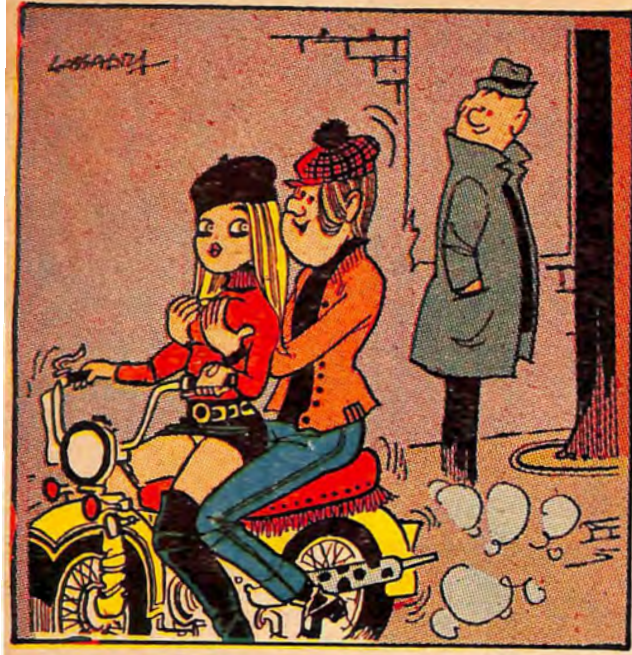
Coca-Cola için. "ARSA" yazılı kapağı bulun.

Gelin. Tek kapakla hemen arsanızın tapusunu alın...

Coca-Cola ile herşey daha iyi gider

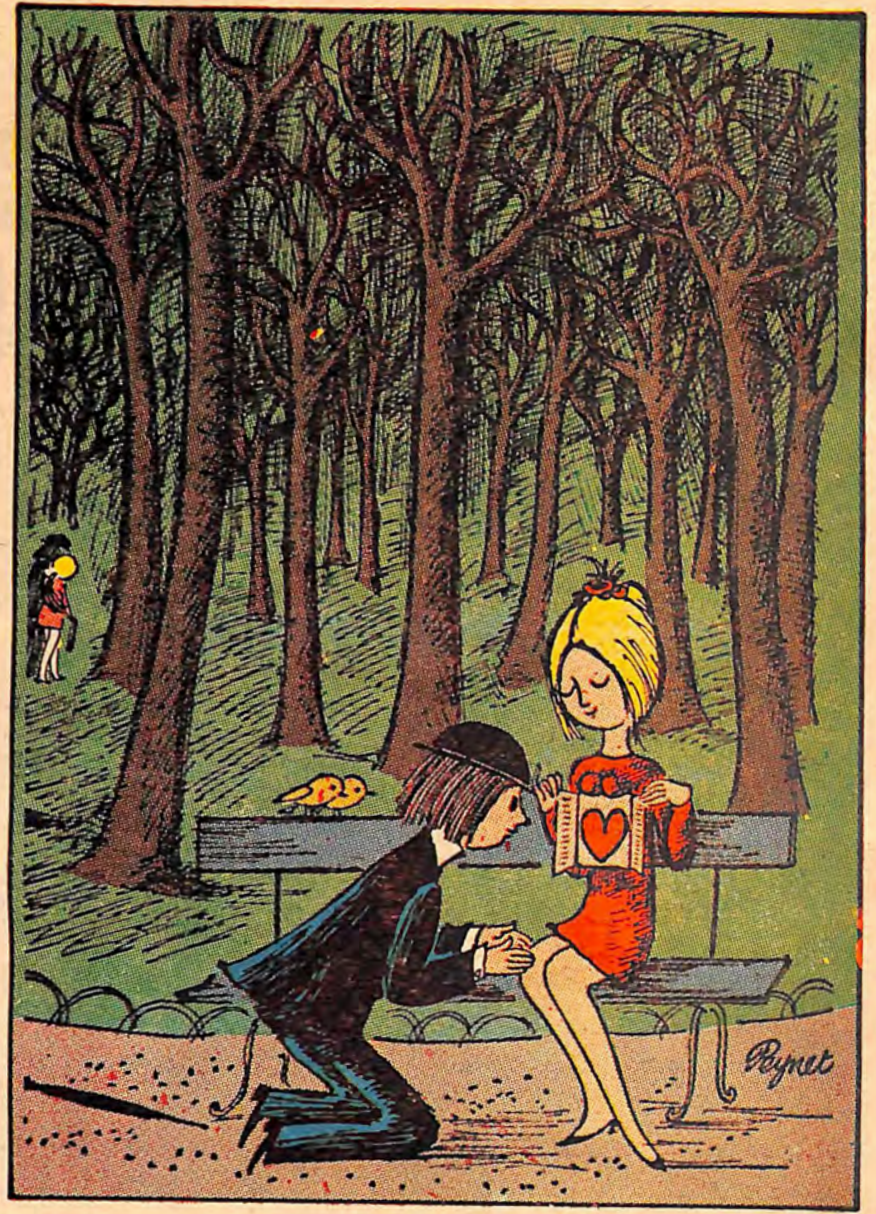

Coca-Cola, Türkiye'de The Coca-Cola Company'nin verdiği yetki ile şişelenmektedir.

**A
K
K
A
K**

— N'APIM, BİR YERE TUTUNMAM GEREK !..

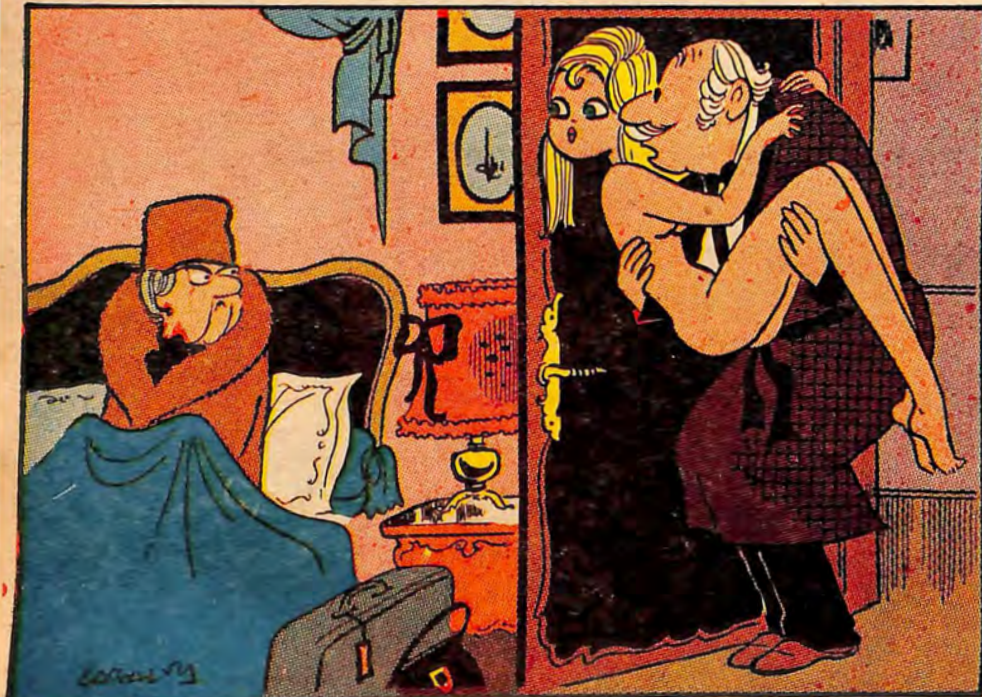
— KALBİM LEKESİZDİR ... GÖRÜYORSUNUZ YA , SİZDEN ÖNCE KİMSEYİ SEVMEDİM !.

— HADI, HADI HOP !.. BU UZUN KIŞ GÜNLERİNDE BAŞKA TÜRLÜ VAKİT GEÇMEZ ... ANLARSIN YA !..

— NE KOMİK DEĞİL Mİ , BANA GELEBİLMEK İÇİN KOCAMDAN İZİN ALMAK ZORUNDASIN... ÇÜNKÜ KOCAM , SENİN PATRONUN !..

— DEMEK GELDİN KARICIĞIM... AMA EVE NASIL GİRDİĞİNİ SÖYLER MİSİN ?..